

Verzot op een robot

KOMEDIE

van Hilda Vleugels

2 bedrijven

4 dames – 4 heren

of 5 dames – 3 heren

DECOR

Woonkamer van een comfortabel appartement op 1ste verdieping.

Hoek achteraan links: halletje met doorloop naar de keuken.

Achteraan rechts: deur naar slaapkamers en badkamer.

Vooraan rechts: deur naar inkomhal

Achteraan een schuifraam naar een terras met tuinzetel, planten en balustrade.

In de woonkamer: tafel, stoelen, zetel, bijzettafeltje, tv, laptop, kast, parlofoon naast inkomdeur. (Voorzie op de bodem een harde plaat waarop servies kan stukvallen)

PERSONAGES

Dames

Viviane: kwieke weduwe (58)

Ingrid: dochter van Viviane, sociaal intelligente straathoekwerkster (35)

Bianca: dochter van Viviane, flapuit (30)

Dina: schoonmoeder van Viviane, (80) bazige klappei, karikatuur van volkswrouw: antiek gekleed, kniekousjes enz.

Heren

Jimmy: een robot

Herman De Laet: (60+) jeugdvriend van Viviane, wereldvreemde, schuchtere professor

Alejandro: vluchteling uit Venezuela (kleine rol – kan ook damesrol zijn = Alejandra)

von Appenzell: speelt verwijfd heertje, is misdadig type

Toelichting bij robot

De mimiek is zichtbaar. Aangezicht: witte grime. Haartooi is onzichtbaar. Op het hoofd bv. [witte kommando bivakmuts](#). Op de borst een touchscreen, bv. een tablet. Op hoofd of lichaam: een flits (van camera). Hij acteert als een machine.

1ste BEDRIJF**1ste scène**

(Intro: "[star wars intro](#)" Anno 2020. Het is een zomerse zaterdagvoormiddag. De terrasdeuren staan open. Op de salontafel staat een gevulde fruitschaal met o.a. bananen. Op de tafel staat een wasmand met strijkgoed. Viviane zit aan tafel met laptop, kopje koffie en suikerpot. Ze skypet met Herman. Muziek stopt.)

STEM VAN HERMAN: Je ziet er nog altijd even knap uit, Viviane.

VIVIANE: Charmeur! Ik ben intussen wel 40 jaar ouder.

STEM VAN HERMAN: 39 jaar. Ik ben in 1981 naar Amerika vertrokken. Toen was jij 19 jaar.

VIVIANE: Amai. Jij weet dat nog goed. Nu ja, cijfers en wetenschap... daar ben je altijd al goed in geweest.

STEM VAN HERMAN: *(typisch lachje)* Inderdaad. Daar kon ik niet over zwijgen. Wat jou indertijd danig irriteerde.

VIVIANE: Hela! Ik heb altijd met interesse naar jou geluisterd.

STEM VAN HERMAN: Terwijl je er geen bal van snapte.

VIVIANE: *(lacht)* Ja, dat is waar.

STEM VAN HERMAN: Ik besepte pas jaren nadien dat ik een arrogante zak was die jou met zijn kennis wou imponeren.

VIVIANE: Och, dat is verleden tijd.

STEM VAN HERMAN: En wat doen we met de tegenwoordige tijd? Zullen we samen nog eens een koffietje gaan drinken?

VIVIANE: Misschien. Maar veel vrije tijd heb ik niet. Ik werk nog in de bibliotheek en ik moet mijn huishouden beredderen. Want ook al ben ik

alleen, wassen, strijken, koken, poetsen..., het moet nog allemaal gedaan worden. Hoewel ik het graag meer doen.

STEM VAN HERMAN: Wat je niet graag doet, moet je laten doen.

VIVIANE: *(lacht)* Ik heb geen zuster die alles doet, zoals jij. En voor huishulp ben ik nog te jong.

STEM VAN HERMAN: Een reden te meer om met mij nog eens een koffietje te gaan drinken. Want ik heb voor jou de perfecte oplossing.

VIVIANE: Heb jij een oplossing om mijn huishouden te beredderen? Nu ben ik benieuwd.

(De parlofoon rinkelt luid, Viviane schrikt en stoot daarbij de suikerpot van tafel. De suikerpot is stuk.)

VIVIANE: Verdomme!

STEM VAN HERMAN: Wat scheelt er?

VIVIANE: Moment, Herman. Er belt iemand aan de deur. *(door parlofoon)* Ah Ingrid! Kom binnen, meisje. *(naar laptop)* Ik ga uitloggen, Herman. Mijn oudste dochter is er en ik moet poetsen want ik heb de suikerpot van tafel gekegeld.

STEM VAN HERMAN: Nog altijd even onstuimig, ja? *(typisch lachje)*

VIVIANE: Ja zeg. Temperament krijg je mee met de geboorte. En nu ga ik uitloggen. *(Ingrid op)* We skypen op een andere keer nog wel eens. Daag!

INGRID: Hoi ma! Was je aan 't skypen?

VIVIANE: *(klikt Skype weg, laat laptop open staan)* Ja. *(af naar keuken)*

INGRID: Met wie?

VIVIANE: *(off set)* Met Herman.

INGRID: Wie is Herman?

VIVIANE: *(op met borstel en blik)* Iemand die ik sinds 1981 niet meer gezien of gehoord heb. *(veegt scherven)*

INGRID: *(duidt op scherven)* Ben je kwaad geweest?

VIVIANE: Nee, schat. Toen je aanbelde, heb ik van 't verschieten de suikerpot omgegooid. Die parlofoon staat veel te luid.

INGRID: Kom, ik zal het blik vasthouden. *(samen vegen ze de scherven op)* Heb je een handleiding van die parlofoon?

VIVIANE: Ja, ergens bij mijn paperassen.

INGRID: Ga die dan maar halen. Dan zal ik er eens naar kijken. Ik ruim dit intussen wel op.

VIVIANE: Dat was nog een suikerpot van mijn eerste servies. Verdomme toch!
(af naar slaapkamer)

(Ingrid met borstel en scherven af naar keuken. Muziek: "[Mahna, mahna – The muppets](#)"). Alejandro op via terras, gluurt binnen, neemt banaan, eet banaan. De parlofoon belt. Alejandro schrikt, klautert over de balustrade van het terras, gooit nog snel bananenschil op het terras en af. Muziek stopt. Ingrid op.)

INGRID: *(roept)* Ik pak wel op, ma! *(in parlofoon)* Ha zusje! Kom binnen. *(roept)* 't Is ons Bianca!

VIVIANE: *(op met handleiding)* Ons Bianca? Wat komt ze doen?

INGRID: Zien hoe het met haar ma gaat, zeker? Kinderen doen dat af en toe, weet je?

(Bianca ongemerkt op met duurzame draagtas waarin: zomerbloesje en in krantenpapier gewikkeld potje)

VIVIANE: Verdomme, ik ben nog helemaal van mijn melk. *(geeft handleiding)*

INGRID: Door die Herman?

VIVIANE: Nee! Die suikerpot!

BIANCA: Hallo! Wie is Herman?

INGRID: Dat wil ik ook wel weten.

VIVIANE: Dat was vroeger een buurjongen. Wij reden met dezelfde bus naar school. Hij ging in *(nabij gelegen plaatsnaam)* naar het college en ik naar de

meisjesschool. Daarna ging hij naar de universiteit en zag ik hem niet veel meer. Nadat hij afgestudeerd was, is hij naar Amerika vertrokken. Dat is alles.

INGRID: Ah! Hij skypeet vanuit Amerika?

VIVIANE: Nee, nee. Hij is terug in België.

BIANCA: Oh! En nu hij terug is, skypeet hij met jou?

VIVIANE: Ja.

INGRID: Is hij getrouwd?

VIVIANE: Ik denk het niet. Hij woont nu bij zijn zuster.

INGRID: Waar?

VIVIANE: In 't dorp.

BIANCA: Weet hij dat jij weduwe bent?

VIVIANE: Als hij bij zijn zuster woont, zal hij dat wel weten, zeker? Die gaat elke week naar de kapster.

BIANCA: *(plagerig)* Herman is op vrijersvoeten!

VIVIANE: Herman? Nee. Dat is een droogstoppel. Een typische professor die alleen maar aan cijfers en formules denkt.

(de parlofoon belt, Viviane schrikt)

VIVIANE: Oh! Die bel! *(in parlofoon)* Ah Dina! Kom maar binnen.

INGRID: Dina?!

BIANCA: Moemoe!?

VIVIANE: Ja.

INGRID en BIANCA: Nee!!

INGRID: Kom Bianca, naar de slaapkamer! Rap! *(gooit handleiding in de zetel, tot Viviane)* Wij zijn er niet, ma!

BIANCA: En je hebt geen koffie en geen koekjes!

VIVIANE: Jawel. Er is nog...

BIANCA: Nee! Er is niks!

(Ingrid en Bianca stuiven af)

VIVIANE: Lap! De ratten verlaten het schip. De kapitein staat er weer alleen voor.

DINA: *(op, met grote handtas)* Wat heb ik gehoord! Heb jij een relatie?

VIVIANE: Jouw haar is mooi. Naar de kapper geweest?

DINA: Ja. En daar zeiden ze dat jij aanpapt met de broer van Sonja De Laet. Met dat stukske ingenieur dat in Amerika gezeten heeft. Je moest beschaamd zijn. Onze Jacques – God hebbe zijn ziel – is nog maar vier jaar dood.

VIVIANE: Maar Dina, ik...

DINA: Een fatsoenlijke weduwe lonkt niet naar een andere vent als haar man pas gestorven is. Waar is jouw verstand! Je bent bijna zestig!

VIVIANE: Ik ben nog maar 58.

DINA: Op die leeftijd is de rek er uit. Dan moet je geen affaire meer beginnen. Er wordt over geroddeld, hoor! En over jou niet alleen! Over mij ook! Want je was met mijn zoon getrouwd. En onze Jacques, och arme. Als hij moest weten dat jij met die professor rampetampt, draaide hij zich om in zijn graf.

VIVIANE: *(gepikeerd)* Dan ligt hij misschien comfortabeler. Want zo altijd op je rug...

DINA: Hoe durf je zoiets zeggen! Zelfs nu hij dood is, heb je geen respect voor hem. En eigenlijk verschiet ik daar niet van. Je hebt je van onze Jacques nooit veel aangetrokken.

VIVIANE: Dat is niet waar!

DINA: Oh nee? Heb jij voor hem ooit rijstpap met bruine suiker klaargemaakt? En griesmeelpap? Nee. Daarvoor kwam hij naar mij. Want jij kookte alleen van die magere troep.

VIVIANE: Ik kookte "gezond".

DINA: Zo gezond zal het niet geweest zijn, eh meisje, want hij is dood. Daarbij, een goede huisvrouw ben jij nooit geweest. En zo te zien nog altijd niet. Kijk maar eens naar de rommel hier! Een vuile kop op tafel, een boodschappentas op de grond, de wasmand op tafel, een stuk papier in de zetel. En daar! Een bananenschil op de grond!

VIVIANE: (*perplex*) Een bananenschil?

DINA: Welke propere huisvrouw gooit dat op de grond! Dat doe je toch niet! Enfin, onze Jacques heeft er gelukkig geen last meer van. En hoe zit het, krijg ik nog een kop koffie?

VIVIANE: De koffie is op. (*raapt bananenschil op*)

DINA: Geen koffie? Elke fatsoenlijke huisvrouw heeft altijd koffie in huis. (*merkt boodschappentas*) Ah! Je bent naar de winkel geweest! Dan zal je wel koffie gekocht hebben, zeker? (*rommelt in boodschappentas vindt bloesje*) Maar enfin! Zo'n felle kleuren. En zo'n decolleté! Dat is toch niks voor een weduwe! Ben jij niet beschaamd! Waarom koop je zoiets? Toch niet om die professor te verleiden?

VIVIANE: (*in gedachten verzonken*) Euh... (*legt bananenschil op tafel*)

DINA: Gooi die frivole bloes maar in de vuilnisbak. De weduwe van mijn zoon loopt er niet bij als een hoer. Die kleedt zich deftig. Wat heb je nog gekocht... (*neemt potje uit boodschappentas*) Een potje! Wat ga je daar mee doen?

VIVIANE: Euh... Dat weet ik nog niet.

DINA: Waarom koop je het dan?

VIVIANE: ...Ik vond het mooi.

DINA: Ja. Lelijk is het niet. Maar als je dan toch niet weet wat je er mee wilt doen, pak ik het wel mee. Ik kan dat gebruiken. Op mijn nachtkastje. Om 's avonds mijn gebit in leggen.

VIVIANE: Ja maar...

DINA: *(leest prijsetiket)* 't Is van de kringwinkel. Twee euro. Daar gaan we toch geen ruzie over maken, eh? *(steekt potje in handtas)* Enfin, je weet het nu. Dat spelletje met die professor gaat niet door. Jij maakt geen afspraak meer met die vent en je gaat er zeker geen koffietje meer mee drinken in het Gildenhuis (of andere locatie). Begrepen?

VIVIANE: Ja, Dina. Ik heb het begrepen.

DINA: Goed. Spijtig dat je geen koffie had, anders had ik wat langer kunnen blijven. *(wil vertrekken)*

VIVIANE: *(verheugd)* Ja, dat spijt mij ook.
(Dina kijkt ongelovig naar Viviane die op slag een zielige mime opzet.)

DINA: Meen je dat nu?

VIVIANE: Ja natuurlijk. Het spijt me. Echt.

(Dina hoofdschuddend af, Viviane rolt met de ogen en opent de deur naar de slaapkamers)

VIVIANE: *(roept)* Kom maar terug! Ze is weg! *(ijsbeert)* Dat is verdomme altijd hetzelfde. Als dat mens komt, is het om te zagen en te reclameren. Terwijl ze hier niks te zeggen heeft! *(Bianca en Ingrid op, Viviane raast verder)* Wat denkt die trut! Dat ik naar haar pijpen dans? Eén keer! Eén keer ben ik met Herman een koffietje gaan drinken en ik ben al een hoer! Als ik met Herman een koffietje wil gaan drinken, dan doe ik dat toch, zeker! Ook al ben ik "maar vier jaar" weduwe. En mijn huishouden doe ik ook zoals ik wil. Als het hier overhoop ligt, is dat mijn zaak. Niet die van haar. De bemoeial, verdomme!

INGRID: Allee. 't Was blijkbaar weer een gezellig onderonsje. *(stelt zachter geluid van parlofoon in)*

BIANCA: Hebt jij mijn bloesje uitgepakt, ma?

VIVIANE: Nee, moemoe dacht dat het mijn boodschappentas was. Ik kon niet zeggen dat het jouw tas was, want jij was hier niet.

BIANCA: En waar is mijn potje?

VIVIANE: Dat heeft moemoe meegenomen.

BIANCA: Waarom?

VIVIANE: Om er s' avonds haar gebit in te leggen.

BIANCA: Ja zeg! Dat is mijn potje!

VIVIANE: Ik betaal je die twee euro wel terug.

BIANCA: Maar ik zag dat potje graag.

VIVIANE: Niet zeuren, Bianca. Als je het terug wilt, zal je het bij moemoe moeten gaan halen.

BIANCA: Bij moemoe? No way! Dan krijg ik weer een preek over hoe slecht de jeugd van tegenwoordig wel is. Dat ze er slordig bijlopen, drugs gebruiken, blikjes en bekertjes op straat gooien...

VIVIANE: Vandaag zal het wel over mij gaan. Dat ik een verdorven mens ben, dat het hier een slordige boel is, dat ik mijn strijk laat liggen, dat ik zo maar een bananenschil op het terras gooi... *(kijkt bezorgd naar de bananenschil)*

INGRID: Ziezo. Ik heb de parlofoon zachter gezet. Je zal er nu niet meer van omhoog springen. *(Viviane reageert niet)* Wat scheelt er mama?

VIVIANE: Die banaan. Ik had vanmorgen drie bananen gekocht. Nu liggen er nog twee in de schaal. Maar ik weet niet meer wanneer ik een banaan gegeten heb. En zeker niet wanneer ik de schil op het terras gegooid heb. Ik gooi normaal nooit een schil op de grond. Ik ben bang dat ik dement aan 't worden ben.

INGRID: Welnee. Iedereen is al wel eens verstrooid.

VIVIANE: Het overkomt me de laatste tijd meer. Maar het is wel de eerste keer dat ik een volledige black-out heb. Ik ga toch eens serieus over thuishulp moeten nadenken.

INGRID: Maak je daar geen zorgen over, mama. Als het zo ver is, zorgen wij daar wel voor.

BIANCA: En zo ver is het nog lang niet.

VIVIANE: Ik weet het niet. Ik ben er niet gerust in.

(de parlofoon rinkelt - zachter)

INGRID: Dat klinkt beter, niet?

VIVIANE: Heel wat beter. *(in parlofoon)* Hallo!... Momentje. Ik kom naar beneden. *(haakt in, tot dochters)* 't Is een zekere mijnheer von Appenzell. Ik ken hem niet.

INGRID: Vraag dan eerst wat hij komt doen. Daar dient een parlofoon toch voor?

VIVIANE: Ah ja. Daar heb ik niet aan gedacht. *(af)*

BIANCA: Moeten we ons echt geen zorgen maken over mama?

INGRID: Och, ze is alleen wat overstuur. Je weet, als moemoe op dreef is, kan ze het bloed onder je nagels vandaan halen.

BIANCA: Ik ben blij dat we daar niet bij waren.

INGRID: Eigenlijk zijn wij lafaards, eh Bianca? Wij gaan lopen voor moemoe en laten mama de bonen vreten.

BIANCA: Dat doen we toch altijd?

INGRID: Al sinds we pubers waren. Maar intussen zijn we mondiger en kunnen we moemoe de baas. Of niet soms?

BIANCA: Ik weet 't niet. 't Is wel een héél ambetant mens.

INGRID: We moeten mama steunen en zeggen dat ze niet naar moemoe moet luisteren en dat ze van ons mag doen wat ze wil.

BIANCA: Dat weet ze toch?

INGRID: Het kan geen kwaad om dat nog eens te zeggen.

(Viviane en VON APPENZELL op)

VIVIANE: VON APPENZELL komt voor jou, Bianca.

BIANCA: Voor mij?

VON APPENZELL: *(verwijfd, beleefd heertje)* Sorry dat ik jullie in familiekring kom storen, maar het is een bijzonder gelukkig toeval dat u hier bent, juffrouw Bianca.

BIANCA: Zeg het maar. Wat heb ik gewonnen? Een make-over?

VON APPENZELL: *(lachje)* Sorry, u kent me natuurlijk niet. Ik ben Simon von Appenzell. Met kleine "v". Wij hebben mekaar vluchtig ontmoet in de kringwinkel. Ik was er op zoek naar een cadeautje, voor mijn moedertje.

INGRID: von Appenzell met een kleine "v". En jij gaat shoppen in de kringwinkel?

VON APPENZELL: *(onwennig lachje)* Shoppen... Zo zou ik het niet noemen, juffrouw. Het is voor mij eerder een zoektocht, die je min of meer kan vergelijken met de queeste van Parcival. Al zoek ik niet zo fervent als hij. Ik ben eerder een gelegenhedszoeker. Maar waar ik ook kom, denk ik aan mijn lief 'moedertje'.

BIANCA: Allee. Kom er maar mee voor de pinnen. Wat moet je hebben.

VON APPENZELL: Het zit zo, juffrouw Bianca. Mijn 'moedertje' treurt al jaren om het feit dat haar trouwservies niet meer compleet is. Het 'suikerpotje' ontbreekt. Vandaar dat ik bij gelegenheid in kringwinkels ga snuffelen om te zien of ik het passend 'potje' kan vinden.

BIANCA: Aha!

VON APPENZELL: Ja. Ik had ook een aha-moment toen ik in de kringwinkel het bijhorend suikerpotje zag staan. Ik nam er een foto van en zette me even opzij om het met de foto van het servies van mijn moedertje te

vergelijken. En het matchte! Honderd percent! Maar toen ik het wou kopen, was het weg.

VIVIANE: O nee! Heeft ons Bianca toevallig dat potje gekocht?

VON APPENZELL: Tja. Uw dochter en ik waren op dat moment de enige klanten.

BIANCA: En nu wil jij het van mij overkopen.

VON APPENZELL: Dolgraag. Ik wil er 50 euro voor geven. Oh, mijn moedertje zal dolblij zijn. Waar is het suikerpotje?

INGRID: Dat is bij haar grootmoedertje.

VON APPENZELL: Ach zo! En waar woont grootmoeder?

INGRID: Luister, mijnheer von Appenzell met kleine v. Als je zaken wilt doen, zal je met Bianca moeten onderhandelen. Niet met onze grootmoeder.

VON APPENZELL: Natuurlijk, natuurlijk!

INGRID: Dus ik stel voor dat je aanstaande zaterdag terugkomt. Bianca heeft dan enige bedenktijd en als ze daarna besluit op jouw aanbod in te gaan, kunnen jullie zaterdag hier een deal sluiten.

VON APPENZELL: Hier? Maar het potje is bij jullie grootmoeder!

INGRID: Een reden te meer om nu geen deal te sluiten. Dan wens ik je nog een prettige thuisreis, mijnheer von Appenzell met kleine v. De groeten aan je moedertje en tot zaterdag. (*opent deur*)

VON APPENZELL: Ja maar. Ik wil het nu wel betalen en het bij jullie grootmoedertje ophalen, hoor.

INGRID: Niet pushen, mijnheer. Daar bereikt u alleen maar weerstand mee. Tot zaterdag. 's Middags. Tussen 12 en 1.

VON APPENZELL: Ok. Tot zaterdag dan. (*misnoegd af*)

BIANCA: (*tot Ingrid*) Waar was dat voor nodig! Die mens wou er 50 euro voor geven en ik heb er maar 2 euro voor betaald!

INGRID: Ik vertrouw die gast niet.

VIVIANE: Het was nochtans een beleefde mens.

INGRID: Dat wel. Maar. Hoe wist hij dat Bianca hier was? Ze woont hier niet.

Dus moet hij haar stiekem gevolgd zijn. En dat voor een onnozel kommetje uit de kringwinkel? Er klopt iets niet.

VIVIANE: Maar voor zijn moeder was het potje wel veel waard.

BIANCA: En hij zocht er al zo lang naar.

INGRID: Volgens mij is het een charlatan. Hij gebruikte te veel truken van de voor. Waarom legde hij de klemtoon op die kleine "v"? Om te imponeren. En de bezorgdheid om zijn "moedertjEU" maakte hem sympathiek. Maar het was gespeeld. Heel zijn gedrag was trouwens fake. Want hij is geen homo.

BIANCA: Hoe weet jij dat?

INGRID: Zijn kostuum slobberde en zijn das paste niet bij zijn hemd.

BIANCA: En daarom is het een hetero?

INGRID: Ken jij een onverzorgde homo? Ik niet.

VIVIANE: Kom, kom. Of die man nu fake is of niet, hij komt aanstaande zaterdag terug. Tegen die tijd moeten we dat suikerpotje hebben.

BIANCA: Shit! Wie gaat naar moemoe?

INGRID: 't Is jouw potje.

BIANCA: Mama?

VIVIANE: Het is eigenlijk allemaal mijn schuld. Ik had tegen moemoe moeten zeggen dat ze het niet mocht meenemen.

INGRID: Nee, mama. Als wij niet waren gaan lopen, zou Bianca wel gezegd hebben dat moemoe het niet mocht meepakken.

VIVIANE: Ja, dat is waar.

BIANCA: *(poeslief tot Ingrid)* Maar wij zijn allebei gaan lopen. Dus is het ook een beetje jouw verantwoordelijkheid?

INGRID: Eigenlijk wel, ja.

BIANCA: *(opgewekt)* Dan gaan we samen naar moemoe!

INGRID: Wel ja. Waarom niet. Gedeelde smart is halve smart. Maar jij doet het woord.

BIANCA: Hoe moet ik dat eigenlijk aanbrengen? “Moemoe, ik kom mijn potje halen”?

VIVIANE: Vraag eerst of jullie mogen binnenkomen.

INGRID: Nee, want daarmee geef je aan dat ze het kan weigeren. Het mag kordater.

BIANCA: Kordater? *(acteert als stoere bink)* “Onderuit moemoe! Ik kom mijn potteke halen!”

(algehele hilariteit, dan rinkelt de parlofoon)

VIVIANE: Wat nu weer! *(in parlofoon)* Hallo!... Ja, ja. Kom maar binnen... Dina.

INGRID: Dina?

BIANCA: Moemoe?

(Bianca wil naar de slaapkamer lopen, Ingrid grijpt haar)

INGRID: Hier blijven! Wij hebben afgesproken dat we mama gingen bijstaan.

BIANCA: Ja maar... nu al?

INGRID: Als we dat potje terug willen, moeten we “nu” met een charmeoffensief beginnen.

BIANCA: Ok, ok. Maar vraag me niet om haar te kussen, want dat doe ik niet.

VIVIANE: Ze is daar.

(Viviane, Bianca en Ingrid zetten een brede smile op. Dina op. Viviane, Ingrid en Bianca begroeten moemoe hartelijk: “Ah Dina, dag moemoe, hey moemoe”)

DINA: Wel, wel, wel! De hele familie is er! Zie je nu waarom je altijd koffie in huis moet hebben, Viviane? Er kan altijd onverwacht bezoek komen. Enfin, je hebt chance. Ik ben een pakje koffie gaan kopen. *(neemt pakje koffie uit handtas)* Want daarstraks had je precies graag dat ik wat langer bleef. Maar je weet, zonder koffie blijf ik niet aan de klap. Wie zet er koffie?

BIANCA en INGRID: Ik! Ik!

(Bianca en Ingrid bekvechten om het pakje koffie)

INGRID: Ik zal wel koffie zetten.

BIANCA: Nee, ik doe dat. Jij maakt hem te slap.

DINA: Zie je dat, Viviane! De meisjes snakken ook naar een kopje koffie. Er moet altijd koffie in huis zijn. Elke fatsoenlijke huisvrouw weet dat. Want een huis zonder koffie is zoals een biechtstoel zonder pastoor. Daar blijf je ook niet lang zitten. Allee vooruit! Zet al maar kopjes op tafel.

(Bianca met pakje koffie af naar keuken, Viviane dekt de tafel)

DINA: En Ingrid? Heb je al ander werk gevonden?

INGRID: *(verbaasd)* Wie zegt dat ik ander werk zoek?

DINA: Wat je nu doet, betaamt toch niet voor een jong meisje. *(misprijzend)* Straathoekwerkster. Bah! De hele dag op stap gaan met krapuul. Met vreemd gespuis en dealers en hoeren. Je hebt een diploma met grote onderscheiding, dan kan je toch iets anders doen dan met dat uitschot op straat rondhangen. Zoek een deftige job! Op een bureau of aan de staat.

INGRID: En voor wie werk ik nu, denk je?

DINA: Dat weet ik niet. Voor het OCMW zeker?

INGRID: Voor de afdeling welzijnswerk van het arrondissement Turnhout (aan te passen aan eigen streek), moemoe. Dat is een overheidsbaan. En ik hang niet altijd op straat. Ik moet ook rapporten schrijven, vergaderingen bijwonen, zowel op organisatieniveau als op federaal niveau. Is dat deftig genoeg?

BIANCA: *(op met koffiepote)* En dan is er koffie!

DINA: Ah de koffie! Nu nog melk en suiker.

BIANCA: Komt er aan. *(af naar keuken)*

DINA: *(tot Viviane)* Krijg ik nog een lepeltje? Of moet ik met mijn vinger roeren?

VIVIANE: Ach ja. Dat ben ik vergeten. *(haalt lepeltje)*

DINA: Bij koffie leg je toch altijd lepeltjes op tafel. En normaal zet je ook koekjes op tafel. Maar ja, die heb je niet in huis. Gelukkig heb ik er altijd in mijn handtas zitten. *(grabbelt in handtas, legt handvol per stuk verpakte koekjes op tafel)*. Er zijn schandalig veel mensen die hun koekje bij de koffie laten liggen.

BIANCA: *(op met melkpotje)* Ik vind het suikerpotje niet, mama.

VIVIANE: Dat is kapot. Dat heb ik laten vallen.

INGRID: Jij hebt toch een nieuw suikerpotje, mama. Je bent het vanmorgen gaan kopen in de kringwinkel.

VIVIANE: Oh! Ja!... Dat heeft moemoe.

DINA: Ik?

VIVIANE: Ja.

DINA: Oh! Dàt potje! Was dat een suikerpotje? Maar had dat dan toch gezegd, dan had ik het niet meegepakt. *(neemt potje uit handtas)* Al snap ik niet dat je zo'n antieke suikerpot koopt. Dat past toch niet bij jouw servies? Nu ja, goeie smaak heb jij nooit gehad. Kijk maar eens wat je weer aan hebt. Dat is toch veel te opzichtig voor een weduwe. Wanneer ga jij eens leren om je fatsoenlijk te kleden.

BIANCA: *(grist potje weg)* Dat moet jij zeggen, met je eeuwige kniekousen onder een te korte rok! Als hier iemand fout gekleed is, ben jij dat. Op mama valt niks aan te merken.

DINA: *(kregelig)* Oh nee? Dan weten jullie zeker nog niet dat ze het schandaal van 't dorp is, want dat ze met een vent op zwier gaat?

INGRID: Ze is met een jeugdvriend een koffietje gaan drinken. Dat weten we.

BIANCA: Daar is niks mis mee.

VIVIANE: 't Is niet omdat ik weduwe ben, dat ik niet van 't leven mag genieten, eh Dina.

DINA: Maar je papt er mee aan! Je versiert hem! Dat past niet voor een jonge weduwe.

BIANCA: Al gaat ze er mee kameren. Het zijn jouw zaken niet.

DINA: *(gechoqueerd)* Ach zo! Zijn jullie zo opgevoed! 'k Had kunnen denken dat het met jullie ging mislopen. Jullie zijn al even verdorven als jullie moeder. Jullie hebben geen respect meer voor normen en waardes. Doe zo maar voort. Je moet niet luisteren naar wijze raad. Je zal wel zien hoe ver je daar mee komt. *(steekt koekjes in handtas)* Ik ga naar huis. Salut! *(af)*

BIANCA: *(zingt op wijze van "daar gaat ze" – Clouseau)* "Daar gaat ze, die zure zeurkous wil ik nooit meer zien". We zijn er vanaf, Ingrid!

INGRID: En we hebben het potje terug.

(Ingrid en Bianca geven highfive)

VIVIANE: Jullie hebben haar wel héél kwaad gemaakt.

BIANCA: Eigen schuld, dikke bult. Ze moet maar niet zo brutaal zijn.

VIVIANE: Als ze nu zelf maar niet gaat roddelen.

INGRID: Met moemoe moet je geen rekening houden. Roddelen doet ze toch. Ook al doe je niks verkeerd. Geniet maar van het leven. Zoveel je kan. En als je met die jeugdvriend wil afspreken, moet je dat doen.

VIVIANE: Och, we zien wel. Het is al middag. Eten jullie een boterhammetje mee?

INGRID: Nee. Mijn potje staat klaar. Ik moet het alleen opwarmen.

BIANCA: Ik heb met een vriendin afgesproken om te gaan lunchen. *(neemt haar boodschappentas)*

INGRID: Ik spring in de loop van de week nog wel eens binnen.

BIANCA: Dag mama!

VIVIANE: Dag meisjes! Tot de volgende keer!

(Bianca en Ingrid af. Viviane ruimt de koffietafel af. Dan horen we de biep van een Skype-oproep)

VIVIANE: Tiens! Had ik de computer niet afgezet? *(kijkt op scherm)* Een oproep van Herman. *(gaat met laptop aan tafel zitten, skypet)* Dag Herman.

STEM VAN HERMAN: Stoor ik?

VIVIANE: Momenteel niet. Maar ik moet nog wel eten en om 1 uur moet ik op mijn werk zijn.

STEM VAN HERMAN: In de bibliotheek.

VIVIANE: Ja. In de bibliotheek.

STEM VAN HERMAN: Dan zal ik je niet lang ophouden en met de deur in huis vallen. Je zei dat je een hekel hebt aan huishoudelijk werk en dat je meer vrije tijd zou willen.

VIVIANE: En jij zei dat je daar kon voor zorgen. *(lacht)* Sorry, Herman. Maar ik denk niet dat je dat kan.

STEM VAN HERMAN: Toch wel. Maar daarvoor zouden we nog eens moeten afspreken. Bij jou thuis.

VIVIANE: Bij mij thuis?

STEM VAN HERMAN: Ik zei toch dat ik met de deur in huis ging vallen.
(lachje)

VIVIANE: J.j. je bent altijd welkom.

STEM VAN HERMAN: Wanneer?

VIVIANE: Euh... Woensdagvoormiddag? Dan is de bibliotheek gesloten.

STEM VAN HERMAN: Ok. Dan breng ik Jimmy mee.

VIVIANE: Wie is Jimmy?

STEM VAN HERMAN: Jimmy is een huishoudrobot.

VIVIANE: Wat!! Een robot!!

(Muziek: "[star wars intro](#)". Licht dimt.)

Einde 1° Scène

2de scène

(Muziek fade out. Licht aan. Het is woensdagvoormiddag. Er staat een aktentas naast de zetel. Op tafel (of salontafel) twee kopjes en melkpotje. Herman en Viviane op uit keuken.)

HERMAN: Dus, als de klus gedaan is, of als de batterij bijna leeg is, gaat hij automatisch naar zijn docking station.

VIVIANE: Met andere woorden: als hij honger heeft, gaat hij eten.

HERMAN: (*lachje*) Ja.

VIVIANE: Mag ik hem echt hebben, Herman? Helemaal gratis?

HERMAN: Och, ik gebruik hem toch niet meer.

VIVIANE: Ik kan er toch niks verkeerd mee doen, eh?

HERMAN: Alles is geprogrammeerd. En... (*neemt 3 dikke cursussen uit aktentas*) dit is de handleiding.

VIVIANE: Moet ik dat van buiten leren?

HERMAN: (*typisch lachje*) Je kan af en toe eens kijken of Jimmy het voor jou nog gemakkelijker kan maken. De meest voor de hand liggende zaken heb ik uitgelegd. Maar Jimmy kan véél meer.

VIVIANE: Ik ben eens curieus. Nog een koffietje?

HERMAN: Ja graag. (*Viviane gaat richting keuken*) Euh... Viviane!

VIVIANE: Ja?

HERMAN: Wat ga jij doen?

VIVIANE: Koffie zetten.

HERMAN: Dat hoeft toch niet?

VIVIANE: Och ja! *(neemt smartphone)* Hoe was het ook weer? Ah ja! De app 'Jimmy' intoetsen en dan "spreken". *(spreekt in phone)* Jimmy! Twee koffies in de living graag.

STEM VAN JIMMY: Ok.

VIVIANE: *(opgetogen)* Hij heeft het begrepen! Mag ik gaan zien hoe hij het doet?

HERMAN: Natuurlijk.

(Herman en Viviane af naar keuken. Muziek: "[Mahna, mahna – The muppets](#)"). Alejandro op, gluurt binnen, neemt en pelt een banaan. Muziek stopt. De parlofoon belt. Alejandro schrikt, werpt schil op terras, klautert over de balustrade van het terras. Herman en Viviane op.)

VIVIANE: Wie zou dat kunnen zijn. *(in parlofoon)* Hallo!

INGRID: *(stem in parlofoon)* Ik ben het, mama!

VIVIANE: Ha Ingrid! Kom binnen! *(tot Herman)* 't Is mijn oudste dochter. Ik heb twee dochters. Wist je dat?

HERMAN: Ja.

VIVIANE: Had ik dat al gezegd?

HERMAN: Nee. Maar mijn zuster gaat naar de kapster in 't dorp. *(typisch lachje)*

VIVIANE: Allee. Dan moet ik over mezelf niet veel vertellen. Dan weet je alles.

HERMAN: Niet alles, maar wel veel.

INGRID: *(op)* Hallo! Oh! Je hebt bezoek! Stoor ik?

VIVIANE: Nee, hoor. Dit is Herman, de jeugdvriend die in Amerika gewerkt heeft.

INGRID: Aangename kennismaking, Herman. Ik ben Ingrid.

HERMAN: Het is mij ook zeer aangenaam.

INGRID: Dus jullie zijn mekaar onlangs weer tegengekomen?

HERMAN: Op de wekelijkse markt.

INGRID: *(tot Herman)* Het duurde wel even voor ik door had dat jij het was.

INGRID: Dat zal wel, na zoveel jaar.

HERMAN: Dat komt door het visueel kortetermijngeheugen. Dat speelt recente informatie door naar het lange termijngeheugen. En omdat de frontale cortex nauw betrokken is bij...

VIVIANE: Laat maar zitten, Herman. Dat snap ik toch niet. Ik had in ieder geval nooit verwacht jou ooit terug te zien. *(tot Ingrid)* Na zijn studies is Herman naar Amerika geëmigreerd. *(tot Herman)* Hoe heet die firma ook weer waar je gewerkt hebt?

HERMAN: Hanson Robotics.

(Jimmy op met twee kopjes koffie op plateau, merkt Ingrid. Er gaat een flitslicht af. Afwisselend klinkt een sirene en een robotstem: "Verdacht individu gespot". Ingrid kijst en duikt achter de zetel. Herman snel naar Jimmy, drukt toetsen in op Jimmy's touchscreen. De sirene stopt, Jimmy serveert de koffies.)

HERMAN: *(tot Viviane)* Ik heb het alarmsysteem uitgeschakeld. Zoals ik al zei, jouw persoonlijke veiligheidsmodus moet je nog instellen. Jimmy heeft nu van jouw oudste dochter een foto gemaakt. Zal ik haar ingeven als "familie"? Dan gaat hij voor haar niet meer in alarmmodus.

VIVIANE: Ja, doe maar.

(Herman tokkelt op de afstandsbediening)

INGRID: *(komt bibberend tevoorschijn)* W..wil iemand mij terug flitsen naar het jaar 2020, alsjeblieft?

VIVIANE: *(lachend)* Je bent nog altijd hier en nu.

INGRID: Wat doet die robot hier? Is dit een verborgen camera grap?

VIVIANE: Dat is Jimmy.

HERMAN: Jimmy is een high-level “domobot” met zelflerend plaatsbepalingssysteem. Voor huishoudelijk gebruik.

INGRID: Herman heeft hem gemaakt. En ik mag hem gebruiken. Jimmy gaat nu alle huishoudklussen doen. *(tot Jimmy)* Breng nog maar een koffie, Jimmy.

JIMMY: Ok. *(af)*

INGRID: Krijg jij een robot? Zo maar?

VIVIANE: Herman gebruikt hem niet meer.

HERMAN: In Amerika was Jimmy mijn butler. Maar ik woon nu bij mijn zus en zij is er niet happy mee.

INGRID: Waarom? Is zo'n robot dan niet gemakkelijk?

HERMAN: Ze vindt dat Jimmy niet snel genoeg werkt. Sommige dingen doet hij inderdaad trager. Zoals de was sorteren bijvoorbeeld.

VIVIANE: Doet hij dat ook al? Was sorteren?

HERMAN: Jazeker. Zolang je maar duidelijke orders geeft. “Geef dat ding daar eens” begrijpt hij niet, eh. *(typisch lachje)* Daarom gebruik je voor een pakket van handelingen best de voorziene programma's. Zoals: poets de living, lap de ramen.

(Muziek: “Een kopje koffie - VOF De Kunst”. Jimmy op, serveert kop koffie. Ingrid maakt met gsm een foto van Jimmy en stuurt hem door.)

VIVIANE: Nu maakt hij muziek? Dat deed hij daarstraks toch niet.

HERMAN: Dat doet hij als hij één kopje koffie brengt. Ik heb er af en toe een grapje in gestopt. *(typisch lachje)*

INGRID: *(tot Jimmy)* Ik heb graag suiker in mijn koffie, Jimmy.

JIMMY: Suiker in de koffie... De Hoge Gezondheidsraad waarschuwt voor het toevoegen van melk, slagroom of suiker aan de koffie. Door toevoeging van deze ingrediënten, wordt uw koffie een caloriebom.

INGRID: *(tot Herman)* Wil hij daarmee zeggen dat ik geen suiker krijg?

HERMAN: Nee. Jouw order was niet duidelijk. *(tot Jimmy)* Breng suikerklontjes, Jimmy.

JIMMY: Suikerklontjes. Ok. *(af)*

INGRID: Weet hij waar hij de suikerklontjes staan?

HERMAN: Normaal gezien zou hij alles moeten vinden. We hebben daarstraks het hele huis gescand.

VIVIANE: Dat heeft lang geduurd. Alles moest in Jimmy's geheugen opgeslagen worden.

HERMAN: Maar nu weet hij alles beter staan dan jij.

INGRID: Bangelijk.

(Jimmy op, met het suikerpotje)

INGRID: Ah de suikerklontjes.

(Jimmy zet het suikerpotje op tafel)

VIVIANE: Breng nog een lepeltje, Jimmy.

JIMMY: Ok. *(naar buffetkast)*

HERMAN: Dat is een mooi suikerpotje. Antiek?

VIVIANE: Dat denk ik niet. Mijn jongste dochter heeft het voor 2 euro in de kringwinkel gekocht.

INGRID: Maar iemand wil er wel 50 euro voor wil geven.

HERMAN: In Amerika zou je er meer voor krijgen. Daar zijn ze verzot op Europese antiek. Ook al is het kitsch.

(Jimmy brengt lepeltje)

INGRID: Doe maar een klontje suiker in mijn koffie, Jimmy.

HERMAN: Nee! Niet doen!

INGRID: Waarom niet? Dat was toch een duidelijk bevel?

(Jimmy neemt een klontje suiker)

HERMAN: Te laat!

*(Geluidseffect: [Het mechanisch geluid van een robot](#) – Jimmy beweegt
hijskraangewijs het klontje over de kop koffie: links, rechts, hoger, lager.
Uiteindelijk dropt hij het klontje hoog boven het kopje. Het klontje plonst
spetterend in de koffie. De dames springen op. Jimmy af)*

VIVIANE: Was dat ook een ingebouwd grapje?

HERMAN: *(kregelig)* Een klontje doe je toch zelf in de koffie. Zo'n banale handeling heb ik niet geprogrammeerd. In verhouding tot het nut ervan vergt het te veel tijd.

VIVIANE: Dat begrijp ik. *(wil naar keuken)*

INGRID: Wat ga jij doen?

VIVIANE: Een vod halen om de boel op te kuisen.

INGRID: Laat Jimmy dat maar doen.

VIVIANE: *(tot Herman)* Kan Jimmy dat?

HERMAN: Natuurlijk kan hij dat. De opdracht "tafel schoonmaken" staat in het menu "poetsen". *(neemt Jimmy's afstandsbediening)* Kijk. Hier.

(de parlofoon belt)

VIVIANE: *(in parlofoon)* Hallo!... *(tot Ingrid)* 't Is moemoe. Wat moet ik nu doen? Als ze ziet wie hier op bezoek is...

INGRID: Laat ze maar binnen. Het gaat plezant worden als Jimmy binnenkomt en zijn alarm afgaat.

VIVIANE: *(in parlofoon)* Kom maar binnen, Dina.

HERMAN: Jimmy's alarmsysteem is momenteel uitgeschakeld.

INGRID: Ga dat dan maar rap inschakelen.

(Herman af in keuken)

VIVIANE: Dat komt hier niet goed.

INGRID: Je moet niet bang zijn. Herman is wel hier, maar ik ben er ook. Als chaperonne. En als bijkomende “bliksemafleider” is er Jimmy.

(Dina op)

INGRID: Dag moemoe.

VIVIANE: Kom erbij zitten, Dina. Een kopje koffie?

DINA: Ik kom niet op bezoek. Ik kom mijn pakje koffie halen.

INGRID: Jouw pakje koffie?

DINA: Wel ja. Het pakje dat ik vorige zaterdag meegebracht heb, omdat jouw nonchalante moeder geen koffie in huis had. Ze mocht er eens koffie mee zetten, maar de overschot is van mij. Ge hebt er toch deze koppen koffie niet mee gemaakt... Amai! Je hebt nogal gemorst. Waarom kuis je dat niet op? Weer te lui, zeker?... Maar wacht eens. Dat zijn drie koppen. En jullie zijn maar met twee.

VIVIANE: Oh euh... dat derde kopje is van...

(Jimmy op met vaatdoek en keukenrol, draagt latex handschoenen, merkt Dina. Er volgt een flits (=foto), afwisselend klinkt een sirene en een robotstem: “Verdacht individu gespot”. Dina schrikt en draaft als een verschrikt paard door de living, eindigt op het terras, schuift uit op bananenschil, verliest evenwicht en valt (eventueel off set met geluidseffect). Herman op, tokkelt op afstandsbediening, alarm stopt. Jimmy poetst de tafel. Op het terras helpen Viviane en Ingrid de versufte Dina.)

DINA: Oh mijn knieën! Mijn knieën doen pijn!

VIVIANE: Mag ik eens kijken. *(kijkt naar Dina’s knieën)* Dat valt precies nogal mee. Alleen wat schaafwonden. Jimmy! Breng de EHBO-koffer eens.

JIMMY: Ok. *(af in keuken – laat vaatdoek en keukenrol liggen)*

DINA: Wie is Jimmy?

INGRID: Dat is de keukenrobot.

DINA: Een keukenrobot!?

(Viviane en Ingrid brengen Dina naar de living)

INGRID: Ja, ik weet het. Hij is nogal groot uitgevallen.

DINA: Wat kan je met zo'n grote keukenrobot doen. Dat beslaat toch te veel plaats. *(merkt Herman)* En wie is dat?

INGRID: Dat is Herman.

DINA: Herman! Dat is toch niet...

INGRID: *(duwt Dina bruusk op een stoel)* Hoe zit het. Doen je knieën nog pijn?

VIVIANE: Herman komt uitleggen hoe onze keukenrobot werkt.

HERMAN: Jimmy is wel meer dan een keukenrobot, hoor. Hij heeft gigantisch veel functies. Dit is misschien een goed moment om zijn skills qua gezondheidszorg te tonen.

(Jimmy op met EHBO-doos, draagt nog steeds latex handschoenen)

VIVIANE: Bedoel je dat Jimmy ook wonden kan verzorgen?

DINA: Oh nee! Dat "machien" komt niet aan mijn lijf.

HERMAN: Een robot is geen machine, mevrouw. Een robot kan zelfstandig taken uitvoeren. Terwijl een machine nog door een mens moet bestuurd worden. *(tot Viviane)* Kijk. In het programma "EHBO" staan de meest voorkomende accidentjes.

VIVIANE: Ah ja. Hier. Schaafwonden. *(toetst op afstandsbediening)*

JIMMY: *(kijkt onderzoekend rond = geluidseffect)* Schaafwonden

INGRID: Vooruit moemoe, laat je knieën zien.

(Dina trekt preuts rok tot net boven de knieën. Jimmy verzorgt de wonden)

VIVIANE: *(scrollt in afstandsbediening)* Ongelooflijk wat daar allemaal in zit. Jimmy is ook een gediplomeerde verpleger! Blaren, brandwonden, bloedingen, flauwte... Heimwee?

HERMAN: *(ongemakkelijk)* Dat moet ik nog wissen. Kom.

VIVIANE: Hoe kan je heimwee verzorgen?

INGRID: Probeer het eens.

HERMAN: Nee!

VIVIANE: Te laat!

(Muziek: "[Can't help falling in love – Elvis Presley](#)") Jimmy playbackt. Dina geniet van de muziek. Herman schuift ongemakkelijk op zijn stoel. Jimmy geeft Herman een vel keukenpapier. Herman veegt er vluchtig mee onder de ogen. Viviane toetst op afstandsbediening. Muziek stopt. Jimmy hervat zorgen voor Dina.)

DINA: *(tot Jimmy)* Jij kan mooi zingen. Bijna zo goed als Will Tura. Ken jij nog liedjes van vroeger?

JIMMY: Ik ben verbonden met Spotify, Deezer, Google Play en Apple Music.

DINA: Oh. Laat het dan maar. Dat Engels gedoe is niks voor mij.

VIVIANE: Sorry Herman. Ik wist niet dat jouw vriendin ginder gebleven is.

(Herman loopt geëmotioneerd naar het terras.)

VIVIANE: *(scrollt in de afstandsbediening)* Liefdesverdriet staat er niet in.

INGRID: Mama! Wat ben jij een blinde vink!

VIVIANE: Hoe? Staat het er wel in? Waar?

INGRID: We zullen het er straks nog wel eens over hebben. Hoe is het intussen met moemoe. *(naar Dina)* Dat ziet er vakkundig gerepareerd uit.

DINA: Ja, die jongen kent er wat van. Wel tof dat jullie zo'n keukenrobot hebben. Als ik nog eens iets voor heb, ga ik niet meer naar de dokter. Dan kom ik naar hier.

INGRID: *(rolt met de ogen)* Ik weet niet of dat wel een goed idee is.

(Jimmy beëindigt de verzorging, dan af naar keuken)

DINA: *(staat op)* Ah, oe. Als ik rechtsta doet het pijn... *(zet enkele stappen, pijnlijke kreetjes)* En stappen is nog erger. Allee! Hoe geraak ik nu thuis?

INGRID: Ik breng je wel met de auto. Kom. Dan kan je thuis met de beentjes omhoog gaan liggen.

(Ingrid begeleidt kermende Dina naar de deur)

DINA: Wacht!... Mijn sacoche!

(Ingrid neemt Dina's handtas, beiden af)

HERMAN: *(op met bananenschil)* Dit lag op het terras. Daar is jouw
schoonmoeder waarschijnlijk op uitgeschoven.

VIVIANE: *(verschrikt)* Lag er weer een bananenschil op het terras! Oh nee! Het
is dus toch aan 't gebeuren.

HERMAN: Wat?

VIVIANE: Vorige zaterdag lag er ook een bananenschil. En ik had geen
banaan gegeten. En nu weer! Ik heb black-outs, Herman. Alzheimer
staat voor de deur.

HERMAN: Heb je nog andere black-outs gehad?

VIVIANE: Niet dat ik weet.

HERMAN: Dus dat gebeurt alleen als je een banaan eet. Dat lijkt me nogal
straf.

(parlofoon belt)

VIVIANE: *(in parlofoon)* Ja, hallo!... *(lacht)* Ok Ingrid. Ik zal het brengen. *(gaat
naar keuken)* Niet te geloven! Niet te geloven! *(af in keuken, op met pakje
koffie)* Mijn schoonmoeder is hààr pakje koffie vergeten. *(af)*

(Herman kijkt even rond, merkt het suikerpotje.)

HERMAN: Jimmy!

(Jimmy op)

HERMAN: Scan dit suikerpotje eens.

*(Jimmy zoomt in op het suikerpotje (geluidseffect). Daarna [robotachtige
muziek](#) gemixt met robotstem die enkele keren "error" zegt. Tenslotte zegt de
stem "bingo". Muziek fade out.)*

JIMMY: Suikerpot online vergeleken met identieke potjes. Het is geen
suikerpot. Het getoonde voorwerp is een geglazuurd siervaasje van

Pavel Ovchinnikov, die rond 1900 hofleverancier was van de Russische tsaren. Het is kostbare antiek. Geschatte waarde: 20.000 euro.

HERMAN: *(fluit bewonderend)* 20.000 euro! Dank u Jimmy.

(Jimmy af naar keuken, Viviane en Bianca op)

BIANCA: Waar is Jimmy? Ik wil hem zien! Een echte robot! Mama mia! En jij bent Herman? Aangenaam. Ik ben Bianca, de jongste dochter. Waar is hij? In de keuken? Komaan! Let the show begin!

(Bianca gaat nogal bruusk aan tafel zitten, de tafel verschuift. Herman grijpt het suikerpotje, zet het voorzichtig in het midden van de tafel.)

VIVIANE: Ik zal hem eens roepen.

HERMAN: Wacht! Zet eerst het alarmsysteem af. *(toetst op afstandsbediening)*
Nu mag je hem roepen en moet je eerst Bianca voorstellen als familie. Ik heb daarstraks Ingrid en jouw schoonmoeder ook ingevoerd als familie. Is dat ok?

VIVIANE: Perfect!

(we horen een gsm tune)

HERMAN: Dat is mijn gsm. *(beantwoordt oproep)* Ja, zus.... Is het al zo laat? Ok. Ik ben onderweg. *(tot Viviane)* 't Was mijn zuster. Ik moet komen eten. *(neemt aktentas)* Als het eten klaar is, moet er gegeten worden. Daar is ze nogal strikt in. Nog veel plezier met Jimmy. Als er problemen zouden zijn, je mag me altijd bellen.

VIVIANE: Mag ik ook bellen om je nog eens uit te nodigen? Wij zijn nog bijlange niet uitgepraat over de voorbije 41 jaar, eh vriend.

HERMAN: *(blij verrast)* Natuurlijk. Dat zou ik heel leuk vinden. Maar nu moet ik gaan. Sorry. Tot ziens!

BIANCA: Oh my God! Zijn zus knipt met haar vingers en hij springt. Die gast is goed afgericht. Daar heb je niet veel werk meer aan.

VIVIANE: Op "komen eten!" reageren de meeste mannen zo.

BIANCA: En roep nu die fantastische Jimmy maar eens. Laat eens zien wat hij zoal kan.

VIVIANE: Jimmy!

(Jimmy op)

VIVIANE: Jimmy, dit is Bianca, mijn dochter. Je mag haar opslaan in de file "familie".

JIMMY: Ok.

(Bianca poseert met duckface, Jimmy flitst, daarna Jimmy af)

BIANCA: Hoe? Hij vertrekt?

VIVIANE: Hij heeft het order uitgevoerd. Dus vertrekt hij.

BIANCA: Ik wil hem iets zien doen.

VIVIANE: Wat dan? Hij kan zoveel. Kijk anders eens in de handleiding. Daar staat alles in.

BIANCA: Welke handleiding?

VIVIANE: Die drie encyclopedieën daar. *(verzamelt de gebruikte kopjes op een plateau)*

BIANCA: Wow! *(zit in zetel, bladert in boek)*

VIVIANE: Herman heeft veel uitleg gegeven. Maar het is zoals met een computer. Wat ik vandaag geleerd heb, is maar het topje van de ijsberg.

BIANCA: Hier zie! Kom eens kijken!

(Viviane wou net het suikerpotje op het plateau zetten. Ze neemt het mee naar Bianca. Tijdens het volgend gesprek creëren Viviane en/of Bianca enige suspense door het potje in hun bewegingen te betrekken, waardoor het lijkt dat er met het potje iets fout zal gaan.)

BIANCA: Quality time. Wat zou dat zijn? Zullen we dat eens testen? Want jij wil toch meer quality time, niet?

VIVIANE: Ja. Eigenlijk wel. Waar is de afstandsbediening?

BIANCA: Ginder!

VIVIANE: *(zet potje in de zetel, scrollt in menu, toetst op afstandsbediening)* Voilà.

Quality time.

(Muziek: "[Het Rode Duivels lied](#)". Viviane gaat naast Bianca in de zetel zitten, op het suikerpotje. Ze springt op en zet het suikerpotje veilig op tafel, gaat terug in zetel zitten. Jimmy op, zet een bak bier en pantoffels naast de zetel, legt een zakje chips in Viviane's schoot, zet de tv aan. Muziek stopt. We horen en zien op tv de uitzending van een voetbalmatch. Jimmy legt Viviane's voeten op de salontafel, dan af. Bianca zet de tv af.)

BIANCA: Dat is niet wat jij onder quality time verstaat, eh mama?

VIVIANE: Och. Nu Jimmy het werk doet, wordt elke dag "quality time".

BIANCA: Als je eraan kan wennen. Want je bent de tafel aan 't afruimen, terwijl Jimmy dat kan doen. Jimmy!

(Jimmy op)

BIANCA: We gaan een feestje bouwen. Zorg jij voor de muziek?

JIMMY: Welk genre wenst u?

BIANCA: Het maakt niet uit. Wat is jouw favoriete muziek?

JIMMY: Hard metal.

BIANCA: Tja. Logisch. Doe maar pittige dansmuziek. Je mag meedansen. Jij kan toch dansen?

JIMMY: In mijn programma staat maar één dans.

BIANCA: Welke?

JIMMY: De Gagnam Style.

(Muziek: "[Gagnam style](#)". Bianca en Jimmy dansen.)

Einde 2de scène

2° Bedrijf**3de scène**

*(Muziek: "[Nathaniel Rateliff & The Night Sweats](#)" - S.O.B) Fruitschaal is leeg.
Viviane zit in de zetel met de voeten op voetbankje. Leest een tijdschrift.
Muziek fade out. Jimmy op met plateau waarop een cappuccino en koekjes.)*

VIVIANE: De cappuccino en de koekjes mag je hier op het bijzettafeltje zetten, Jimmy. En oh! Ik heb graag suiker bij in mijn cappuccino. Wil je de suikerpot halen?

JIMMY: Ok. *(af)*

VIVIANE: *(geniet)* Wat een leven!

(Jimmy op, serveert suikerpot op bijzettafel)

VIVIANE: Wil je mijn iPod en mijn oortjes eens geven, Jimmy?

JIMMY: Ok. *(voert order uit)*

VIVIANE: En kijk eens in je logboek. Hebben de planten al water gehad?

JIMMY: *(kort zoomend geluidseffect)* Check. Is afgevinkt om 8 uur 37.

VIVIANE: Je bent een schat. Je bent nog maar vier dagen hier en ik kan al niet meer zonder jou. Kan je tegen 12 uur een croque-monsieur klaarmaken? Is er nog hesp?

JIMMY: Croque monsieur. *(geluidseffect terwijl Jimmy de voedselvoorraad in zijn geheugen nakijkt)* Hesp: ok. Kaas: nihil. Melk: kleine portie. Zal ik online bestellen en aan huis laten leveren?

VIVIANE: Kan je dat ook al? Ok. Doe maar. Enne... de fruitschaal is leeg.
Bestel tegelijk wat fruit.

JIMMY: Specificeer 'wat fruit', a.u.b.

VIVIANE: Een kilo appelsienen en een kilo bananen.

JIMMY: Genoteerd. *(geluidseffect)* Bestelling verzonden.

VIVIANE: Haal dan nu een plumeau en doe in de living het stof af.

JIMMY: Ok. *(af)*

(Viviane nestelt zich in de zetel. De parlofoon belt.)

VIVIANE: *(in parlofoon)* Hallo! *(zucht)* Ja Dina. Kom maar binnen. *(ruimt her en der op)* Gedaan met de pret. Sinds Jimmy er is, komt ze verdorie elke dag. Er is altijd wel iets waar ze hem voor kan gebruiken. Maar dat blijft zo niet doorgaan. 't Is mijn Jimmy!

(Jimmy op met plumeau)

VIVIANE: *(tot Jimmy)* Als mijn schoonmoeder je iets vraagt, reageer je niet. Ok? Je mag niets doen zonder mijn toestemming.

JIMMY: Ok.

VIVIANE: Ze mag verdorie haar eigen boontjes doppen.

JIMMY: Ok. *(af naar keuken)*

DINA: *(op met plastic draagtasje)* Waar is Jimmy? Roep hem eens.

VIVIANE: Waarom?

DINA: Voor de overschotjes van mijn toiletzeep. *(kiept stukjes zeep op tafel)* Ik maak daar altijd een nieuw stuk zeep van. Daarom dacht ik: dat ga ik Jimmy nu eens laten doen. Dat raspen en koken en roeren is zo'n gedoe. Dat spaart mij veel werk uit.

(Jimmy op met handvol boontjes)

VIVIANE: *(tot Jimmy)* Wat is dat?

JIMMY: Boontjes voor uw schoonmoeder. Om te doppen.

VIVIANE: *(grinnikt)* Dank u, Jimmy. Neem nu het stof maar af.

JIMMY: Ok. *(werkt)*

DINA: Hij moet niet afstoffen. Hij moet mijn zeep maken. Jimmy! Maak hier eens een stuk zeep van.

VIVIANE: Doe geen moeite. Hij luistert alleen naar mij.

DINA: Zeg dan dat hij een stuk zeep moet maken.

VIVIANE: Nee, want er is iets dat zwaar op mijn maag ligt. Daar wil ik eerst vanaf.

JIMMY: Ok. *(af naar keuken)*

VIVIANE: Sedert Jimmy hier is, kom jij elke dag met iets anders aandraven. Eergisteren voor de verzorging van je knie - daar kan ik nog inkomen - gisteren voor het plakken van een fietsband, vandaag voor een stuk zeep. Daar moet je mee ophouden, Dina. Jimmy is mijn robot. Niet die van jou.

DINA: Wat krijgen we nu? Jij hebt 40 jaar van mijn zoon geprofiteerd. En nu je voor zijn moeder eens iets kunt terugdoen, weiger jij dat?

JIMMY: *(op, geeft doosje aan Viviane)* Alsjeblieft.

VIVIANE: Motilium?

JIMMY: Tegen maagklachten. Maximaal 3 per dag. *(gaat verder afstoffen)*

DINA: Jij maakt voor mij wel een stuk zeep, eh Jimmy?

VIVIANE: Nee Dina. Jimmy werkt alleen voor mij.

DINA: Ik ben ook een weduwe, hoor. Voor mij is het ook moeilijk om alles alleen gedaan te krijgen. Een beetje hulp van de familie mag ik toch wel verwachten. Of niet?

VIVIANE: Goed. Ik zal wat water bij de wijn doen.

JIMMY: Ok. *(af naar keuken)*

VIVIANE: Als jij vooraf vraagt of Jimmy voor jou iets wil doen, kan het soms wel. Maar onverwacht binnenvallen en Jimmy opeisen, kan niet.

DINA: Goed. Ik zal het eerst vragen. Mag Jimmy seffens voor mij een stuk zeep maken? En heb jij toevallig nog een oud stukje zeep liggen? Dan kan hij dat er bij doen. Jij gooit dat anders toch maar weg.

VIVIANE: *(diepe zucht)* Ik zal seffens in de badkamer eens gaan kijken.

(parlofoon belt)

VIVIANE: *(in parlofoon)* Hallo!... Dat is snel. Ik kom. *(tot Dina)* Mijn bestelling wordt geleverd. Ik ben zo terug. *(af)*

DINA: Doe maar. Ik zal zelf wel eens in de badkamer gaan kijken. *(af via slaapkamerdeur)*

(Muziek: "[Mahna, mahna – The muppets](#)"). Alejandro op via terras, drinkt cappuccino, neemt suikerpotje, eet klontje suiker. Muziek stopt. Jimmy op met fles wijn en karaf water, maakt foto van Alejandro, afwisselend klinkt een sirene en een robotstem: "Verdacht individu gespot". Alejandro vlucht mét suikerpotje. Dina en Viviane verschrikt op. Viviane zet doos voedingswaren op tafel en daarna het alarm af. Jimmy zet water en wijn op tafel, gaat verder poetsen.)

VIVIANE: Wat heb jij met Jimmy gedaan?

DINA: Niks. Ik was in de badkamer.

VIVIANE: Waarom ging zijn alarm dan af? Verdomme, verdomme. *(toetst telefoonnummer in)*

DINA: Dat heb je met die moderne keukenrobots. Ze zijn maar half getest en ze worden al verkocht.

VIVIANE: *(telefoneert)* Herman. Jimmy heeft een verdacht individu gespot. Maar buiten mijn schoonmoeder en ik is hier niemand... Nee, alles ziet er normaal uit... Alleen... een fles wijn en...? Och ja. Water bij de wijn doen... Nee, nee. Dat is niet abnormaal... Ok. Tot seffens. *(haakt in)*

DINA: Voor mij moet je geen fles open doen. Ik drink geen wijn. Ik wil wel een kop koffie. Maar ik ga eerst even naar het toilet. Ik heb daar nog een brokje zeep zien liggen. *(af)*

VIVIANE: *(gefrustreerd)* Gaat ze mijn zeep nog plunderen ook. Ik word hoorndol van dat mens. Als ze binnen twee minuten niet weg is, plak ik haar achter het behang.

JIMMY: Ok. *(af)*

(de parlofoon belt)

VIVIANE: Wat nu weer. *(in parlofoon)* Hallo!... Ah, Ingrid. Kom binnen.

DINA: *(op met stuk zeep)* Hier zie. Met dit stukje erbij zal het wel genoeg zijn voor een groot stuk zeep. Jimmy kan er aan beginnen.

VIVIANE: Nee, Dina. Jimmy doet niets meer voor het probleem met de sirene opgelost is.

DINA: Ook goed. Zet dan maar een grote pot koffie op. *(gaat zitten)*

INGRID: *(op)* Dag mama. En moemoe is er ook?

VIVIANE: Ja, maar moemoe blijft niet lang. Ze wou net naar huis gaan.

DINA: Wie zegt dat? Ik wacht tot mijn stuk zeep klaar is. Ik heb het nu toch schoon gevraagd. En ik krijg nog een kop koffie.

(Jimmy op met rol behangpapier, emmertje behangerslijm en lijmkwast)

INGRID: Wat gaat Jimmy doen?

VIVIANE: Wat hij gaat doen? Dat hou je niet voor mogelijk.

DINA: Je zei dat Jimmy niks meer mocht doen. Maar voor jou laat je hem nog wel werken. Jij dikke egoïste. Maar jij denkt dat ik je niet door heb, eh scharrelkip! Je hebt een afspraak met die Herman. Ik heb het wel gehoord. En dat terwijl heel het dorp er schande over spreekt. En daarom ga ik nog niet naar huis, zie. Ik laat jou met die playboy niet huppeldepuppen.

(Jimmy smeert Dina in met kwast behangerslijm. Dina mompelt, proest, sputtert, trappelt.)

INGRID: Wat doet Jimmy nu?

VIVIANE: *(guitig)* Ik had gevraagd om haar achter het behang te plakken.

INGRID: Nee!

DINA: Help! Maar help dan toch!

(Jimmy pakt Dina op en drukt haar tegen de muur. Wie de mogelijkheid ziet om Dina hoog tegen de muur te plakken, mag dat natuurlijk.)

VIVIANE: *(tot Jimmy)* Dat is genoeg, Jimmy.

JIMMY: Ok. *(af met behangersmateriaal naar keuken)*

DINA: *(rukt zich los van de muur)* Wat staan jullie daar te gapen? Konden jullie mij niet helpen?

VIVIANE: We konden er niks aan doen, Dina. Jimmy heeft kuren. Dat heb je daarstraks zelf gezien. Herman komt het seffens oplossen. Dààr komt hij voor. Alleen dààr voor.

DINA: Jij maakt mij geen blaasjes wijs. Ik weet maar al te goed dat hier gefloddert en gefoefeld wordt. Onze Jacques zou er niet mee opgezet zijn, overspelige sloerie! Maar weet je wat? Zolang die uitgebouwde flipperkast en die krolse Herman hier rondlopen, zie je mij niet meer. Neh na. *(af)*

VIVIANE: *(laconiek)* Help! Ik ben gestraft.

INGRID: Waren er problemen met Jimmy?

VIVIANE: Daarstraks – ik was toen beneden en moemoe in de badkamer - ging Jimmy's alarm af. Hij had een verdacht individu gespot. Maar er was niemand te zien.

INGRID: Heb je geen foto?

VIVIANE: Welke foto?

INGRID: Hij maakt toch van elk verdacht individu een foto.

VIVIANE: Verdorie. Daar heb ik niet aan gedacht. *(neemt afstandsbediening, zoekt foto)* Waar staan die foto's?

INGRID: In de file "alarm"?

VIVIANE: Alarm... Hier! Foto's!...Familie... Onbekenden... Wie is dat!... Die jongen ken ik niet.

INGRID: Dat zal niet. Hij staat in de file "onbekenden". Mag ik eens kijken? *(Viviane geeft afstandsbediening)* Hij is wel degelijk in de living geweest. Kijk! Hij heeft het suikerpotje vast.

VIVIANE: Het suikerpotje? Maar dat staat... dat 'stond' op het bijzettafeltje.
Het is weg! Zou hij dat gepikt hebben?

INGRID: Maar wacht eens... Ik ken die jongen. Het is een van mijn gasten.

VIVIANE: Welke gasten?

INGRID: Het is Alejandro. Een van de jongens die ik voor mijn werk opzoek.
Hij komt uit Venezuela, heeft geen papieren en is depressief omdat hij
geen werk vindt.

VIVIANE: Potverdorie! Moet hij uitgerekend nu dat potje meenemen? Straks
komt die mijnheer von Appenzell. Die mens gaat teleurgesteld zijn.

INGRID: Heb je de suikerpot niet terug in de kast gezet?

VIVIANE: Ik zal eens kijken. *(af)*

INGRID: *(tot foto)* Had je honger, Alejandro? Waarom zeg je dat niet gewoon
tegen mij, in plaats van te gaan stelen.

VIVIANE: Nee, het staat er niet. Wat nu?

INGRID: Ik ga Alejandro opzoeken. Of hij dat potje meegenomen heeft of niet,
hij is hier binnen geweest. Dat is voor mij een excellente reden om hem
hierover aan te spreken. Hij is mijn gast. Ik moet voor hem zorgen. Tot
straks! *(af)*

VIVIANE: Jimmy!

(Jimmy op, Viviane legt het fruit in de fruitschaal)

VIVIANE: Langs waar is dat onbekend individu binnengekomen?

JIMMY: Ik was er niet toen hij binnenkwam.

VIVIANE: Langs waar is hij dan vertrokken?

JIMMY: Langs het terras.

VIVIANE: Waarom heb je hem niet tegengehouden?

JIMMY: Ik ben geprogrammeerd als geweldloze huishoudrobot.

VIVIANE: Ja, je bent een lieverd. Ik kan jou echt niet meer missen.

(parlofoon belt)

VIVIANE: Je mag de tafel afruimen. En die doos (voedingswaren) mag je in de keuken uitpakken. En neem de boontjes en de fles wijn ook mee.

JIMMY: Ok. *(doet boontjes en fles wijn in de kartonnen doos)*

VIVIANE: *(in parlofoon)* Hallo!... Ah! Bianca. Kom binnen.

JIMMY: Wat moet ik met die witte klompjes doen?

VIVIANE: Dat zijn stukjes zeep. Doe ze maar in die plastic zak en leg die zak ergens in de bijkeuken.

JIMMY: Bij het zeepoeder?

VIVIANE Ja, dat is goed.

BIANCA: *(op met wasmand)* Eigenlijk moest ik nog strijken. Maar ik dacht: Ik ga gezellig bij mama een koffietje drinken en terwijl kan Jimmy mijn strijk doen. Nu jij de perfecte man in huis hebt, mag ik daar toch ook wel eens van profiteren, niet?

VIVIANE: Hij is niet helemaal perfect, hoor. Hij is nogal koel in de omgang. 't Is een machine zonder gevoelens.

BIANCA: Dat is toch een pluspunt? Je kan hem parkeren waar je wil en je moet zijn sokken niet wassen.

VIVIANE: Jimmy!

(Jimmy op)

VIVIANE: Wil jij deze kleren eens strijken?

JIMMY: Strijken!... *(kijkt enigszins verschrikt van de wasmand naar Bianca en terug – zodat het lijkt alsof hij geen zin heeft om te strijken, spreekt dan met trage, diepe stem)* Kan niet strij-ij-ken... Battery low... Battery low... *(af naar keuken)*

BIANCA: Wat nu? Heeft hij geen goesting?

VIVIANE: Zijn batterijen zijn bijna plat. Hij moet eerst opladen.

BIANCA: Duurt dat lang?

VIVIANE: Een uurtje of twee.

(de parlofoon belt)

VIVIANE: Dat zal Herman zijn. *(in parlofoon)* ...Kom maar binnen, Herman.

BIANCA: Ik wou mijn strijk eigenlijk terug meepakken als die von Appenzell geweest is.

VIVIANE: Die mens zal niet lang blijven, want het potje is weg.

BIANCA: Wat!

HERMAN: *(op)* Het is quasi onmogelijk dat Jimmy's alarm zonder enige reden afgaat. Heb je de foto's nagekeken?

VIVIANE: Ik had er niet aan gedacht. Maar Ingrid wel. En er is inderdaad een ongewenst individu binnen geweest. Hij heeft de suikerpot meegenomen.

HERMAN: Oh nee! Heb je de politie verwittigd?

BIANCA: De politie? Voor een potje van 2 euro?

VIVIANE: We weten wie het is. Ingrid kent hem. Hij is een asielzoeker. Eén van haar "klanten". Ingrid is straathoekwerkster, weet je. Ze is er naartoe.

HERMAN: Dus het zou kunnen dat ze seffens het potje terug heeft?

BIANCA: Ik hoop het. Want seffens komt er iemand die het wil kopen voor 50 euro.

HERMAN: Voor 50 euro? Sorry Viviane, ik had je hierover al eerder moeten contacteren. Maar ik werd al een hele week volledig opgeslorpt door mijn werk. Ik ben aan een nieuw prototype bezig. Het is zo boeiend dat ik tijd en ruimte vergeet. Het wordt een autonome gezelschapsrobot met artificiële intelligentie en emotionele interactie. Hij zal niet alleen huishoudelijke taken kunnen uitvoeren, maar ook menselijke emoties begrijpen en er gepast op reageren. Hij is bijna klaar.

(parlofoon belt)

VIVIANE: *(in parlofoon)* Ingrid! Kom binnen. Heb je het potje?... *(haakt in)* Ze heeft het potje.

BIANCA: Oef!

(Hermans gsm belt)

HERMAN: *(telefoneert)* Ja zus... Is het al zo laat? Ok. Ik kom. *(haakt in)* Het was mijn zus. Het is twaalf uur. Ik moet komen eten. Maar mag ik eerst Jimmy updaten? 't Is maar een kleine ingreep.

VIVIANE: Doe maar. Hij is in de keuken. Hij is aan 't opladen.

(Herman af met afstandsbediening)

INGRID: *(op met potje)* Missie geslaagd. De suikerpot is terecht en ik heb met Alejandro een constructieve babbel kunnen doen. Ik denk dat hij zich nu wel zal laten begeleiden.

BIANCA: *(neemt potje)* Er zitten nog suikerklontjes in.

VIVIANE: Kom, ik zal het leeg maken en afwassen.

BIANCA: Welnee. Ik vraag wel een euro meer voor de klontjes. Voor 51 euro mag hij het hebben.

(Herman op)

INGRID: Je mag het zo goedkoop niet verkopen, Bianca. Laat die vent nog wat bieden. Ik ben er zeker van dat hij er meer voor wil geven.

BIANCA: Doe jij dan seffens het woord maar. Want pingelen en sjacheren is niks voor mij.

HERMAN: Ik stel voor dat jullie Jimmy laten onderhandelen. Ik heb er zojuist een app'ke voor toegevoegd. Hier staat het: onder "suikerpot". Zodra Jimmy van die man een foto genomen heeft, zet je het alarm af. Druk daarna op "suikerpot" en laat Jimmy alles doen. Ga zelf op geen enkel aanbod in. Als ik gegeten heb, kom ik terug. *(af)*

INGRID: Zie je wel! Herman vertrouwt die von Appenzell ook niet. Ik ben trouwens eens online gaan kijken. In België woont geen mijnheer von Appenzell.

BIANCA: Dat wil niks zeggen. Niet iedereen zit op het internet.

INGRID: Hij had wel een gsm waar hij foto's mee kon maken.

VIVIANE: Meisjes, meisjes. Zoveel tamtam voor een suikerpotje. We doen gewoon wat Herman zegt. Daarna zien we wel.

(de parlofoon belt)

VIVIANE: Dat zal hij zijn. *(in parlofoon)* Hallo!... Kom maar binnen, mijnheer von Appenzell. *(haakt in)*

BIANCA: Moeten we Jimmy er al bij roepen?

INGRID: Nee, wacht maar tot hij binnen is. Dan is het effect spectaculairder als Jimmy zijn entree maakt.

VON APPENZELL: Goedemiddag allemaal. Ah! Het potje is er. Wat zal mijn moedertjeu blij zijn. *(wil het potje pakken)*

INGRID: *(grist het potje weg)* Zullen we eerst over de prijs onderhandelen?

VON APPENZELL: Jullie gingen toch akkoord met mijn bod van 50 euro?

BIANCA: Ja maar, nu zitten er nog suik...

INGRID: *(geeft Bianca een tik)* Kijk mijnheer, geen van ons drie heeft ervaring met verkopen per opbod. Daarom hebben wij er iemand bij geroepen die uw bod zal inschatten.

VON APPENZELL: *(lacht schamper)* Maar enfin. 't Is een potje van 2 euro en ik geef er 50 euro voor. Dat is toch een geweldige deal? Dat begrijpen jullie zelf toch ook wel?

INGRID: Wij vinden 50 euro te weinig.

VON APPENZELL: Ok. Ik zal 60 euro geven.

INGRID: Over de prijs onderhandelen mag u met onze raadsman. *(geeft teken aan Viviane)*

VIVIANE: Jimmy!

(Jimmy op. Dan flits en alarm afgewisseld met robotstem: "Verdacht individu gespot". Von Appenzell gilt en duikt onder de tafel. Viviane zet het alarm af, Jimmy neemt de suikerpot.)

BIANCA: *(haalt von Appenzell onder tafel vandaan)* Je moet niet bang zijn, mijnheer. 't Is Darth Vader niet, hoor.

VON APPENZELL: W.wat is dat!

INGRID: Nog nooit een robot gezien, mijnheer von Appenzell? Dit is Jimmy, onze huisrobot. Hij zal met u onderhandelen.

(Ingrid geeft teken aan Viviane. Viviane drukt op de afstandsbediening)

JIMMY: Dan gaan wij nu over tot verkoop van deze suikerpot. Wat is uw eerste bod?

VON APPENZELL: V.vijftig euro.

JIMMY: Ik hou niet van grapjes.

VON APPENZELL: Z.zestig euro?

JIMMY: Te weinig.

VON APPENZELL: Honderd euro dan?

JIMMY: Nog altijd te weinig.

VON APPENZELL: Wat is dit voor een klucht! Sta ik tegen een robot te bieden. Dat potje heeft maar 2 euro gekost! Dan moet je het onderste toch uit de kan niet halen? En me zeker niet laten bieden tegen zo'n elektronisch gadget dat er geen ballen van snapt.

VIVIANE: Jimmy is slimmer dan je denkt.

JIMMY: Eenmaal, andermaal!

VON APPENZELL: Vijfhonderd euro! Dat is mijn laatste bod.

JIMMY: Niet genoeg. Nog een prettig dag. *(wil af naar keuken)*

VON APPENZELL: Duizend euro!

JIMMY: Te laat. *(af met potje)*

BIANCA: *(tot Ingrid)* Zei hij duizend euro?

VON APPENZELL: Ja, dat heb ik er voor over... om mijn moedertjeu te plezieren. Als je het aan die prijs wil verkopen, is nu het moment. Jij bent tenslotte de eigenaar. Jij doet er mee wat je wilt. Alsjeblieft, neem mijn bod aan. Mijn moedertjeu zal je eeuwig dankbaar zijn.

VIVIANE: Nee! Wij luisteren naar Jimmy.

VON APPENZELL: *(tot Bianca)* Tweeduizend euro dan?

INGRID: Het potje wordt niet verkocht zonder goedkeuring van onze huisrobot, mijnheer von Appenzell. Zal ik Jimmy terugroepen?

VON APPENZELL: *(bits)* Nee. Daar onderhandel ik niet meer mee. 't Is nu te nemen of te laten.

INGRID: Dan wensen wij u nog veel plezier met uw zoektocht naar soortgelijk suikerpotje. Nog een prettige dag, mijnheer von Appenzell. *(opent deur)*

VON APPENZELL: Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Dat zo'n mooi aanbod afgewezen wordt. Jullie zijn gek! Stapelgek! *(af)*

BIANCA: *(tot Ingrid)* Weet jij wel wat je gedaan hebt? Jij hebt 2000 euro door mijn neus geboord.

INGRID: Vind jij het normaal dat die Appenzell binnen de twee minuten zijn bod verhoogt van 50 naar 2000 euro? Ik vind dat verdacht. Heel verdacht. Volgens mij is zijn moedertjeu met haar suikerpotjeu een verzinseltjeu.

VIVIANE: Jimmy ging ook niet akkoord.

BIANCA: Jimmy is een wandelende computer, eh mama. Die weet niet wat ik met 2000 euro allemaal kan doen.

INGRID: Ik vraag me af voor welk bedrag Jimmy het potje zou verkocht hebben.

BIANCA: Hé ja! Dat wil ik ook wel eens weten. Roep Jimmy eens, mama!

VIVIANE: Jimmy!

(Jimmy op met suikerpot, Viviane drukt op afstandsbediening)

JIMMY: Dan gaan wij nu over tot verkoop van deze suikerpot. Het huidige bod is 500 euro.

INGRID: 2000 euro.

JIMMY: Niet genoeg.

BIANCA: 2500.

JIMMY: Onvoldoende.

INGRID: 3000 euro.

JIMMY: Het mag meer zijn.

BIANCA: 3500.

JIMMY: *(met trage diepe stem)* Niet genoe – oe- oeg. Battery low... Battery low.
(af)

BIANCA: Damn! Nu weten we het nog niet.

VIVIANE: Verdorie. Is het al zo laat? Sorry meisjes, maar ik moet gaan werken. De bib gaat om 1 uur open.

INGRID: Maar Herman komt toch nog terug?

VIVIANE: Dan moeten jullie hem maar ontvangen. Ik kan echt niet blijven. En, laat Jimmy nu maar een tijdje gerust. Die heeft zich vandaag al behoorlijk moeten uitsloven, ocharme.

BIANCA: Ocharme? 't Is een robot, eh mama.

VIVIANE: Voor mij is hij meer dan dat. Hij is mijn vriend en toeverlaat. Ik zou echt niet meer zonder hem kunnen. Alleen vind ik hem soms nogal koel en kortaf. Hij zou wat "gezelliger" mogen zijn. Maar misschien kan Herman daar nog iets aan doen. Bij gelegenheid vraag ik hem dat wel eens. *(opent keukendeur)* Dag Jimmy! Tot straks!

STEM VAN JIMMY: Ok!

VIVIANE: *(tot Ingrid en Bianca)* Zie je wat ik bedoel? Enfin, doe Herman de groetjes. Tot later! *(af)*

BIANCA: Ging mama “dag” zeggen tegen Jimmy?

INGRID: Tja. Voor haar is hij een levensgezel. En nog wel ene die alles doet wat ze vraagt. Als Herman er nu nog een “gezellige” robot van maakt, slaat hij zijn eigen ruiten in.

BIANCA: Hoezo?

INGRID: Herman is toch al jaren verliefd op mama. Al van in hun jeugd.

BIANCA: Hoe weet jij dat?

INGRID: Hierdoor.

(Ingrid neemt Jimmy's afstandsbediening, drukt op “Heimwee”. Muziek vanuit keuken: Muziek: [“Can't help falling in love – Elvis Presley”](#)) Muziek fade out. Jimmy's stem vanuit keuken: “battery low, battery low”)

BIANCA: *(roept naar keukendeur)* Ja, ja! Dat weten we!

INGRID: Dat was de app “Heimwee”. Herman was vergeten hem te wissen. Hij gebruikte hem als hij in Amerika heimwee had. Toen mama vorige week die app opende was Herman danig van streek. Het was alsof ze zijn diepste geheim ontfutseld had.

BIANCA: En jij denkt dat hij heimwee had naar mama?

INGRID: Ik heb zijn reactie gezien en ik ben er honderd procent zeker van.

BIANCA: Als dat zo is, waarom zegt hij dan niet gewoon dat hij haar graag ziet?

INGRID: Volgens mij durft hij niet. Zolang hij haar geregeld kan zien en helpen, blijft de illusie. Als hij zijn gevoelens meedeelt, bestaat de kans dat zijn droom definitief uiteenspat. Hij zal nooit de eerste stap zetten. Het zal van mama's kant moeten komen. En nu mama min of meer verliefd is op Jimmy, zal dat waarschijnlijk nooit gebeuren.

BIANCA: Wel, wel, wel. Concurrentie van zijn eigen robot. Als ik Herman was, zou ik me verkleeden als een robot.

(de parlofoon belt)

INGRID: *(in parlofoon)* Hallo!... Kom binnen, Herman. *(haakt in)* Wat zei je daar?

BIANCA: Als ik Herman was, zou ik me verkleden als een robot.

INGRID: Dat is geen slecht idee.

BIANCA: Wil jij Herman als stiefvader?

INGRID: Niet per se. Herman is verslaafd aan de dopamine van zijn verliefdheid. Aan het geluksgevoel. Hij zou de kans moeten krijgen om mama beter te leren kennen. En mama moet ook geholpen worden. Ze mag haar emoties niet blijven projecteren op Jimmy. Dat leidt tot desillusies.

HERMAN: *(op)* Goeie middag samen.

INGRID: Ga zitten, Herman. Wij hadden het net over jou. Jij werkt momenteel toch aan een autonome robot, niet? Wat is dat precies?

HERMAN: *(fier)* Dat is een robot met automatische controller die aangedreven wordt door chemische reacties. Hij heeft overal sensoren en bezit cognitieve en emotionele intelligentie. Hij is dus in staat om zelfbewust te zijn in interacties met anderen.

(Bianca en Ingrid kijken onbegrijpend)

Met andere woorden: hij voert alles zelfstandig uit, reageert op emoties, is zelflerend en communiceert in onze taal, zonder afstandsbediening.

BIANCA: Wow! En dat maak jij zelf?

HERMAN: Ja. Met onderdelen van de fabriek waar ik gewerkt heb.

INGRID: Wij moesten van mama vragen of je Jimmy kan upgraden naar een "gezellige" robot. Ze vindt hem nogal koel en afgemeten.

HERMAN: Ja, dat vond mijn zuster ook. Maar mijn nieuwe robot zal bij Viviane zeker in de smaak vallen.

BIANCA: Maak jij die nieuwe robot voor mama?

HERMAN: *(glimlacht verlegen)* Ja.

INGRID: Mama is verliefd op Jimmy.

HERMAN: Wat!

INGRID: Wij zijn daar ook niet gelukkig mee. Want op een bepaald moment zullen haar verwachtingen niet meer ingevuld worden. Wij willen haar van dat soort cyberlove afhelpen. En wel zo snel mogelijk. Daarom willen we jou om een gunst willen vragen.

HERMAN: Zeg het maar. Als ik Viviane kan helpen. Graag.

INGRID: Zou jij je als Jimmy willen voordoen?

HERMAN: Wablieft!

BIANCA: 't Is peepsimpel. Je verkleedt je als robot en doe alsof je Jimmy bent.

HERMAN: Ja maar... ik... ik ben heel onhandig.

BIANCA: Je mag flateren. Dat maakt je menselijker.

HERMAN: Ik kan niet koken.

INGRID: Daar passen we wel een mouw aan.

(Muziek: "[Can't stop the feeling – Justin Timberlake](#))

Einde 3ste scène

4de scène

(Het is zaterdagvoormiddag een week later. Viviane op met snoerloze stofzuiger. De parlofoon belt.)

VIVIANE: *(in parlofoon)* Hallo... Kom binnen. Dan kan je een handje helpen.
(haakt in, zet radio op. Muziek: "[Lara's Theme – James Last](#)"). Viviane stofzuigt. Alejandro kruipt over de balustrade, verstoopt zich aan linkse kant op het terras. Na het refrein zet Viviane radio en stofzuiger af.)
 Dat is ook geen muziek om vrolijk van te worden.

BIANCA: *(op, schijnheilig)* Is Jimmy nog niet terug?

VIVIANE: Nee. Als ik geweten had dat upgraden zo lang duurt, had ik het niet gevraagd. Herman is hem maandag komen halen. Dat is nu al vijf dagen!

BIANCA: *(schijnheilig)* Heeft hij niet gezegd hoe lang het ging duren?

VIVIANE: Hij was toen nogal kort van stof. Wat ik wel begrijp. Het is niet leuk om aanmerkingen te krijgen op iets dat je zelf gemaakt hebt en waar je fier op bent.

BIANCA: Nog een beetje geduld en je krijgt een herboren Jimmy. Eentje die van een wellness vakantie terugkomt.

(Viviane's gsm belt, terwijl ze telefoneert gaat Bianca naar het terras. Alejandro komt tevoorschijn. Mimespel: Alejandro heeft honger. Wil hij een banaan? Bianca geeft hem een banaan. Alejandro bedankt en af via balustrade.)

VIVIANE: Hallo!... Ah Herman!... Is hij klaar? *(lange pauze)* Wanneer vertrek je?... Ok. Ik zal haar bellen en vragen of ze direct kan komen. Alvast een hele dikke merci. Je komt toch een koffietje drinken als je terug bent?... Afgesproken. Goeie reis! *(haakt in, tikt ander nummer in)* Ingrid? Zou jij Jimmy willen ophalen bij Herman thuis?... Nee, hij kan hem zelf

niet brengen. Hij vertrekt binnen een uurtje naar een robotica-congres in Hamburg... Wil je dat doen?... Da's lief. Tot seffens! (*haakt in*)

BIANCA: Goed nieuws?

VIVIANE: Jimmy is klaar. Olé, olé, olé, olé! (*vreugdedansje*) Ingrid gaat hem halen want Herman kan hem niet brengen. Hij moet naar een congres in Duitsland. Yeah! Hij komt terug. Dan zal ik mijn stofzuiger maar wegzetten. (*met stofzuiger naar keuken*)

(*De parlofoon belt*)

BIANCA: Ik pak wel op! (*in parlofoon*) Ah. Moemoe... Een momentje. (*roept*) Moemoe staat aan de deur!

VIVIANE: (*vanuit keuken*) Daar staat ze goed!

BIANCA: Wat moet ik doen?

VIVIANE: (*op, sip*) Laat ze maar binnen.

BIANCA: (*in parlofoon*) Kom maar binnen, moemoe. (*haakt in*)

VIVIANE: Dat mens is gespecialiseerd in komen wanneer het niet past.

BIANCA: Zal ik haar buiten werken?

VIVIANE: Als je denkt dat je dat kan, mag je het proberen.

BIANCA: Ik kan giftig zijn.

VIVIANE: (*lachje*) Dat weet ik.

(*Dina op, draagt lange broek*)

BIANCA: Dag moemoe. Wat kom je doen?

DINA: Ik kom voor Jimmy.

BIANCA: Jimmy is er niet.

VIVIANE: Hij wordt geüpgraded.

BIANCA: Dag moemoe, tot de volgende keer.

DINA: *(gaat zitten)* Is hij nu al kapot? Dat heb je met elektrische spullen. Op een wip zijn ze kapot. En laten maken kost veel geld. De huisvrouwen van tegenwoordig zijn echte verkwisters. Voor alles kopen ze een machine: voor een wafel, een croque monsieur, om appelsienen te persen, om eieren te koken, om water te koken. Voor alles! Ik snap niet waarom ze zo'n dingen kopen. Zo'n machines vreten elektriciteit, je moet meer afwassen en het gaat rap kapot.

BIANCA: Maar moemoeke, toch. *(strijkt over Dina's haren)* Moet jij niet naar de kapster? Jouw haar is vettig. Het plakt.

DINA: Dat is lak. Ik kom van de kapster. *(tot Viviane)* Hoe zit het? Krijg ik een kop koffie?

BIANCA: De koffie is op.

DINA: Dat verwachtte ik al. 't Is hier altijd al een huishouden van mijn voeten geweest en dat zal het altijd blijven. *(neemt plastic zakje met kleine portie gemalen koffie uit handtas)* Hier zal je wel twee kopjes mee kunnen zetten, zeker?

BIANCA: Met gemalen koffie kunnen we niks doen. Mama heeft nu een Senseo. Die werkt met koffiepads.

VIVIANE: Ja, eergisteren gekregen van mijn dochters.

DINA: Over jouw dochters gesproken. Ik heb gisteren Ingrid gezien met een donkere.

BIANCA: Een Lefte?

DINA: Nee. Een donkere leegloper. Zo ene met een vuile jeans en een versleten "hoedat".

VIVIANE: Een hoedat?

BIANCA: Ze bedoelt: een hoodie.

DINA: Hoodie, hoedat. 't Was in ieder geval gene propere.

VIVIANE: Bijstand verlenen aan misdeelden is haar job.

MOEMOE: Dat werk had ze al lang moeten opgeven. Besef jij wel hoe gevaarlijk dat is? Godganse dagen optrekken met zo'n gespuis? Met luizen en geslachtsziektes. En dan zwijg ik nog over de hitsigheid van die gasten. De een of andere keer wordt ze verkracht. En dan zit ze daar, met een bastaard.

BIANCA: Shut up, bitch!

(Bianca trekt Dina's stoel naar achter en kiept Dina voorwaarts van de stoel. Dina valt op handen en knieën, kermt.)

DINA: *(tot Bianca)* Jij onbeschoft mormel! Wat zijn dat voor toeren! Heeft jouw moeder je zo opgevoed? *(tot Viviane)* Help me eens, Viviane. Ik kan niet recht.

(De parlofoon belt, inmiddels probeert Dina op te staan.)

VIVIANE: *(enthousiast in parlofoon)* Hallo!... Kom binnen! Kom binnen! *(haakt in)*
Hij is er!

BIANCA: Ik ben eens curieus of "de nieuwe" in de smaak valt.

VIVIANE: Hij zou nu artificieel intelligent zijn. Wat dat ook moge betekenen.

DINA: Maar help me dan toch!

BIANCA: *(negeert Dina)* Dat wil zeggen dat hij op data of impulsen reageert en op basis daarvan zelf beslissingen neemt.

VIVIANE: *(verbaasd)* Hoe weet jij dat?

BIANCA: Euh... Ik heb dat eens ergens gelezen.

DINA: Sta daar niet te teuten. Help mij!

INGRID: *(op)* Hier is hij dan! De opgewaardeerde Jimmy!

(Herman verkleed als Jimmy op)

VIVIANE: *(omhelst Jimmy)* Jimmy! Lieve Jimmy! Wat ben ik blij dat je terug bent.

(Aanvankelijk is Herman onthutst, dan klaart zijn gezicht op en legt hij de armen om Viviane. Hij straalt.)

DINA: *(staat moeizaam op)* Jimmy? Ah, dat komt goed uit. Daar moet ik nog iets aan vragen.

(Ingrid en Bianca helpen Dina recht en zetten haar op de stoel)

INGRID: Mooi blijven zitten.

BIANCA: Met het vingertje op de mond. *(legt Dina's vinger op de mond)*

VIVIANE: *(tot Jimmy)* Ik heb je gemist.

HERMAN: *(imiteert Jimmy's stem)* Ik jou ook.

DINA: *(naar Jimmy)* Jimmy. Zou jij mijn sokken willen stoppen? Ik kan het niet meer. Mijn vingers zitten vol artrose. 't Is maar één paar. *(toont de sokken aan haar voeten met groot gat aan de hielen)* 't Zijn echte wollen sokken. Als die gestopt zijn, gaan ze nog lang mee.

JIMMY: *(deinst achteruit)* Dat zijn grote gaten.

VIVIANE: Zo'n gaten zijn niet te repareren, Dina. Je koopt beter een paar nieuwe sokken.

BIANCA: Kom. Naar de winkel. *(duwt Dina richting deur)*

DINA: *(tot Viviane)* Die kan je nog wel stoppen. Ik heb heel mijn leven kousen gestopt. Kleine én grote gaten. Maar ik kan het niet meer. En aan jou moet ik het niet vragen. Jij hebt nog nooit een kous gestopt. Jij kocht altijd maar nieuwe. Het enige dat jij kon, was het geld van onze Jacques verbrassen.

VIVIANE: Hou daar mee op, Dina, en ga naar huis. Jimmy kan geen kousen stoppen. Hij heeft geen fijne motoriek in de vingers. Hij kan zelfs geen klontje suiker in de koffie doen.

DINA: Dat zeg jij zo maar. Jij wil niet dat Jimmy voor mij iets doet. Alles voor jezelf en niks voor een ander. Zo zit jij in mekaar. Dikke egoïste! En jouw dochters zijn niet veel beter. Rondhangen met gespuis, een grote bek opzetten. Je zal er ver mee komen.

HERMAN: *(naar Dina)* Ten eerste: Ik kan uw kousen niet stoppen want ik heb inderdaad geen fijne motoriek in mijn handen. Ten tweede. Het is

ongepast om de vrouw des huizes te beledigen. Ten derde: u wordt beleefd, doch dringend, verzocht deze woning te verlaten.

DINA: Wel ja, ik zal vertrekken. Het stinkt hier naar verdorven volk.

BIANCA: Dat zijn jouw sokken.

DINA: Saluut! *(af)*

VIVIANE: Jimmy! Wat een speech! Ik wist niet dat jij zoveel woorden na mekaar kon zeggen.

BIANCA: Dat is nu wat ze noemen een autonome robot die op data of impulsen reageert en op basis daarvan zelf beslissingen neemt.

INGRID: Goed gedaan, Jimmy.

VIVIANE: Geweldig! Maar nu moet ik hem toch aan 't werk zetten. Waar is de afstandsbediening?

INGRID: Die heb je niet meer nodig. Herman zei dat je alles gewoon kan zeggen. In 't begin zal hij misschien wel eens steekjes laten vallen. Maar dat kan je met een bijkomend order corrigeren. Hij is trouwens zelflerend. Al doende leert hij bij.

VIVIANE: Fantastisch! Herman is toch wel een crack. Dat hij zoiets kan maken.

BIANCA: Zeg dat wel. Herman is fenomenaal.

VIVIANE: Willen jullie een koffietje?

INGRID: Nee, ik moet gaan werken.

BIANCA: Ik heb nog wat te doen.

INGRID: Veel plezier met Jimmy! *(af)*

BIANCA: Zorg goed voor onze mama, Jimmy! *(af)*

VIVIANE: Geen afstandsbediening. Dat is weer even aanpassen. Jimmy, zou jij de living willen stofzuigen?

HERMAN: Jazeker, Viviane.

VIVIANE: Oh! Jij kent mijn naam?

HERMAN: Jouw naam zit voor eeuwig in mijn geheugen.

VIVIANE: En een charmeur is het ook al. Wow! Dan mag je nu beginnen stofzuigen.

HERMAN: Ok. *(haalt stofzuiger)*

VIVIANE: Ik ben zo blij dat je terug bent. Nu heb ik weer meer vrije tijd die ik voor mezelf kan invullen. Wat zou ik doen? Op het terras een boek lezen of bloemschikken?

HERMAN: Als je op het terras gaat zitten, stoort de stofzuiger niet.

VIVIANE: Ja, dat is waar. Met bloemschikken zit ik nog in de weg ook. Goed gezien, Jimmy!

(Muziek: "[laat het gras maar groeien](#)" van Sam Gooris. Viviane met boek naar terras. Herman rijdt met de stofzuiger rond alsof het een grasmachine is. Muziek fade out. De parlofoon belt. Herman zet de stofzuiger af. Viviane naar parlofoon. Laat boek liggen.)

VIVIANE: *(in parlofoon)* Hallo!... Wafels van de Chiro? Natuurlijk wil ik die kopen. Een momentje, ik kom naar beneden. *(haakt in, neemt portemonnee uit kast, af)*

HERMAN: Het is bijna middag. Wat wil je straks eten, Viviane?

VIVIANE: Oh. Een croque monsieur met een slaatje. Dat eet ik graag. *(af)*

HERMAN: Een croque monsieur met een slaatje? Help! *(belt met gsm)*
Bianca?... Uw mama wil een croque monsieur met een slaatje... Nee, één portie is genoeg. Ik eet tussendoor wel een boterham. En zeg tegen Alejandro dat hij voorzichtig moet zijn. Ik wil nog niet ontmaskerd worden...Ja, ik vind het leuk om Jimmy te zijn...Haar binnen een kwartier weghouden van het terras?... Ik zal mijn best doen... Ok. *(haakt in)* † Is wel niet helemaal gestofzuigd, maar een stofzuigerrobot doet het niet veel beter. *(zet stofzuiger weg)*

VIVIANE: *(op met pak wafels)* Mijn dochters zijn ook bij de Chiro geweest. Ik was vroeger bij de meisjesgidsen. Herman was toen leider bij de scouts. Als we in de processie of een stoet moesten meelopen coördineerde hij de formatie van de jongens en de meisjes. En ik mocht van hem de vlag dragen. Och, waar is de tijd?

HERMAN: *(gelukzalige zucht)* Opgeslagen in de prefrontale cortex.

VIVIANE: Je bedoelt het geheugen.

HERMAN: De prefrontale cortex is een deel van het geheugen.

VIVIANE: Waar ligt dat ding ergens?

HERMAN: Hier. *(masseert zachtjes Viviane's voorhoofd, haargrens en slapen)*

VIVIANE: Oh dat doet deugd. Doe nog maar wat voort.

(Muziek: "[Memory – Epica](#)" Herman geniet zichtbaar van de intimiteit. Muziek fade out)

VIVIANE: Daar word ik zo rustig van. Ik zou er zo van in slaap vallen. *(veert op)* Maar dat mag ik niet. Want ik moet straks nog gaan werken. En jij moet ook nog werken. Begin al maar met een kopje koffie te zetten. Met melk en suiker, alsjeblieft.

HERMAN: Ok.

VIVIANE: Jimmy! Koffie zetten kan nu met een Senseo apparaat. Kan jij dat bedienen of moet ik het eerst voordoen?

HERMAN: Senseokoffie maken. Even checken... Ja, dat staat in mijn programma. No problem. *(af naar keuken)*

(Viviane's gsm belt)

VIVIANE: *(telefoneert)* Hey Ingrid... Ja natuurlijk heb ik dat suikerpotje nog... Stukken van mensen? Dat tv-programma waar antiek geschat en verkocht wordt? Ja, dat heb ik al eens gezien... Ach zo, daar kan je nu voor inschrijven. Dat lijkt me wel een goed idee... Nee, ik vertrouwde die von Appenzell ook niet. Eerst 50 euro bieden en dan ineens 2000. Maar zou je dat niet eerst aan Bianca vragen? 't Is haar potje... Ah, ze

weet er van... Een foto van dat potje?... Ok, ik stuur de foto seffens door... Ja, ja, met Jimmy is alles goed. Hij is nu veel aangenamer. Hij heeft me al gemasseerd. *(houdt gsm verder van oor vanwege Bianca's luide "waar?")* Alleen mijn voorhoofd en slapen. Ja zeg, Jimmy is maar een robot. Dat is geen man... Ok. Ik zorg voor de foto. Groetjes. *(haakt in)*

(Herman voorzichtig op met plateau waarop melkpotje, schoteltje met kopje koffie en suikerklontjes. Hij struikelt, het servies vliegt op de grond en breekt.)

VIVIANE: Oh nee! Het suikerpotje!

HERMAN: Dat is niet kapot.

VIVIANE: Jawel! Alles is aan diggelen!

HERMAN: Ik had twee suikerklontjes op het schoteltje gelegd omdat jouw suikerpot te waardevol is voor dagelijks gebruik.

VIVIANE: Staat het suikerpotje nog in de kast? *(af naar keuken)*

(Alejandro verschijnt aan de balustrade met doos. Herman doet teken: "weg!" Alejandro verdwijnt.)

VIVIANE: *(op met suikerpot)* Oef! Het stond er nog. Ik moet er een foto van maken. Ingrid gaat zich inschrijven voor het programma "stukken van mensen" en het potje op tv laten veilen.

HERMAN: Dat is een heel goed idee.

VIVIANE: Dat moet een stijlvolle foto worden met een mooie achtergrond. Waar zou ik het zetten?

HERMAN: Op de slaapkamer!

VIVIANE: Toch geen suikerpot op de slaapkamer.

HERMAN: Een originele foto valt beter op.

VIVIANE: Ja, dat zou kunnen. Ok. Als het niet goed is, moeten ze zelf maar een foto maken. *(af met suikerpot en gsm naar slaapkamer)*

HERMAN: *(naar terras)* Alejandro!

(Alejandro op. Geeft doos aan Herman, dan af. Herman zet doos in de keuken, weer op met borstel en blik.)

VIVIANE: *(op met suikerpot)* Kom, ik zal het blik vasthouden, dan kan jij vegen.
(zet suikerpot op tafel)

(Herman heeft de borstelsteel met beide handen bovenaan vast en stuntelt)

VIVIANE: Je hebt de borstel verkeerd vast, Jimmy.

HERMAN: Vegen staat niet in mijn programma.

VIVIANE: Wacht, ik zal helpen. Deze hand hier en die hand daar. Zo. *(helpt hem vegen)*

HERMAN: Je ruikt goed.

VIVIANE: *(schrikt)* Kan jij geuren waarnemen?

HERMAN: Nee. Ik ben geprogrammeerd om dat te zeggen als jij dicht bij mij staat.

VIVIANE: *(neemt blik)* Herman heeft er dus weer een grapje in gestopt. 't Is nogal een kerel.

HERMAN: Daar kunde mee lachen.

(Viviane en Herman vegen de scherven op)

VIVIANE: Hij is alleszins aangener dan vroeger. Ik vond hem toen een saaie piet. Nu ja, in die tijd was ik een bakvis. De wereld was voor mij één grote speeltuin. Terwijl hij een ernstige student was. Onze interesses lagen toen mijlenver uit mekaar.

HERMAN: En nu?

VIVIANE: Nu? Nu ga ik het blik leeg maken, jij mag de borstel terugzetten en eten maken.

HERMAN: Ok. *(af naar keuken)*

(Viviane met blik naar onzichtbare kant van het terras. We horen gekletter van scherven. Viviane brengt blik en boek mee, zet het blik naast de zetel, zit in zetel en leest. Muziek: [Casino Royal James Bond Theme](#) Even later kruipt von

*Appenzell, in donkere outfit, met bivakmuts, rugzakje en pistool op het terras.
Hij sluipt naar de living. Als Viviane hem ziet, krijgt ze. Muziek stopt.)*

VON APPENZELL: Handen omhoog of ik schiet!

VIVIANE: *(gehoorzaamt, roept)* Jimmy!

VON APPENZELL: Hou je mond! Waar is de suikerpot?

HERMAN: *(op, merkt de situatie, imiteert luidkeels Jimmy's alarm)* Wieë, wieë,
wieë, onbekend individu gespot, wieë, wieë, wieë, onbekend individu
gespot, wieë... *(enz.)*

VON APPENZELL: *(tot Viviane)* Zet dat alarm af.

VIVIANE: *(naar Herman)* Zwijg! *(Herman zwijgt)* Hij wil de suikerpot.

HERMAN: Wij hebben geen suikerpot.

VON APPENZELL: Ik heb jou niks gevraagd. Handen omhoog! Waar is de
suikerpot!

VIVIANE: Die heb ik laten vallen. De stukken liggen in de vuilnisbak op het
terras. Heb je dat niet gehoord voor je binnen kwam?

*(Alejandro piept over de balustrade, ziet wat er gaande is, klautert ongemerkt
op het terras)*

VON APPENZELL: En wat staat daar op tafel, madame?

VIVIANE: Een bloempotje.

VON APPENZELL: Hou me niet voor de gek of ik blaf je kop eraf! Geef me dat
potje. Nu!

*(Von Appenzell houdt Viviane met gestrekte arm onder schot, Alejandro trapt
de revolver uit von Appenzells hand en geeft hem een dreun. Viviane neemt
het blik, slaat von Appenzell murw, vlucht snikkend in Jimmy's armen.)*

ALEJANDRO: Un cordon! Por atarle!

VIVIANE: Wablieft?

ALEJANDRO: Bandido vaste maak. Snok snok.

HERMAN: Hij wil een koord om hem vast te maken.

VIVIANE: Een koord... Is een stuk wasdraad ook goed?

HERMAN: Dat is perfect.

(Viviane af)

HERMAN: *(belt met gsm)* Er is een overval gepleegd op de eerste verdieping in de Kapelstraat nummer zeven... Ja, wij hebben de dader. Ok. *(haakt in, toets ander nummer)*... Ik ga uit mijn rol vallen, Ingrid. Ik kan het niet volhouden. De situatie is momenteel te ernstig. Wil je naar hier komen?.. Ok tot seffens.

(Inmiddels klauterde Bianca onelegant over de balustrade.)

BIANCA: Alejandro, waarom kom jij niet terug? *(merkt situatie)* Hola! Wat is hier aan de hand!

ALEJANDRO: Hombre con pangpang. Ikke tsjakaa! Hombre knock-out.

BIANCA: Een inbreker? Maar enfin, wat komt die hier zoeken? Hier ligt niks waardevols. En daarbij je mag niet stelen. Dat doet de staat al genoeg. Laat je gezicht eens zien, manneke. *(trekt von Appenzells kap af)* Maar dat is von Appenzell! De gast die voor de suikerpot kwam bieden. De smeerlap!

VIVIANE: *(op met wasdraad)* Hier. Maak er maar een saucisse van. *(merkt Bianca)* Bianca! Hoe kom jij hier?

(Alejandro knevelt von Appenzell die mompelt, Alejandro stopt prop in zijn mond. Hij biedt weerwerk aan elke beweging die von Appenzell maakt.)

BIANCA: Dat leg ik straks uit. Kijk eens wie hier ligt.

VIVIANE: Dat is von Appenzell!

HERMAN: Het zal wel een valse naam zijn. Ik vermoed dat hij een louche antiekhandelaar is die de suikerpot aan een belachelijk prijsje in de wacht wou slepen.

BIANCA: Zijn laatste bod was 2000 euro. Dat is toch geen belachelijk prijsje?

HERMAN: Dat potje is eind 1900 door de hofleverancier van een Russische tsaar gemaakt. De geschatte waarde is 20.000 euro.

BIANCA: Wablieft!

VIVIANE: 20.000 euro?

(de parlofoon belt)

VIVIANE: *(in parlofoon)* ...Kom er maar in. *(haakt in)* 't Is Ingrid. (tot Herman) Is dat potje 20.000 euro waard?

HERMAN: Inderdaad.

BIANCA: Hoe weet jij dat, Herman?... Euh... ik bedoel: Jimmy. Tja, ik verwar die twee soms.

(Ingrid op)

HERMAN: Vorige week, toen jij het pakje koffie van je schoonmoeder wegbracht, heb ik Jimmy gevraagd om de waarde van de suikerpot op te zoeken.

INGRID: Dus jij weet hoeveel het waard is?

BIANCA: 20.000 euro. Of hoor je niet goed.

INGRID: Zie je wel! Ik zei nog dat die von Appenzell niet te vertrouwen was. Maar jullie wilden me niet geloven.

BIANCA: Nu wel. Kijk maar eens wie daar ligt.

(Bianca en Ingrid naar von Appenzell)

VIVIANE: Heb jij Jimmy gevraagd om de waarde van de suikerpot op te zoeken?

HERMAN: Ja.

VIVIANE: Maar jij bent Jimmy!

HERMAN: Nee... Ik ben Herman.

VIVIANE: *(geeft Herman een oorvijs, neemt blik, achtervolgt Herman)* Jij vuile valsspeler! Bedrieger! Hoe durf je! Je voordoen als Jimmy en mijn privé

leven binnendringen. Je bent niet veel beter dan die saucisse ginder!
En ik die dacht dat jij een fatsoenlijke mens was.

INGRID: Stop mama! Het was ons idee! Wij wilden jullie helpen.

BIANCA: Jij was ongezond verliefd aan 't worden op een robot.

INGRID: Terwijl je eigenlijk een menselijke partner wil. Je vond Jimmy
nummer 1 immers niet "gezellig" genoeg.

BIANCA: En Herman is verslaafd aan het geluksgevoel van verliefd-zijn. Hij
durft zijn gevoelens niet uiten omdat hij bang is voor een afwijzing.
Want dan is het bye bye geluksgevoel.

INGRID: Daarom hebben we Herman overhaald om Jimmy te spelen. Om
jouw vérgaande sympathie voor een robot af te wenden. En om
Herman de kans te geven om zijn gevoelens te uiten.

VIVIANE: Welke gevoelens?

BIANCA: Herman is al jaren verliefd op jou.

VIVIANE: Op mij?

BIANCA: Op wie anders.

VIVIANE: *(tot Herman)* Is dat waar?

HERMAN: *(ongemakkelijk)* Ja.

(de parlofoon belt)

INGRID: *(in parlofoon)* Hallo... Ok. We brengen hem naar beneden. *(haakt in)*
De politie is er. Help je een handje, Alejandro?

ALEJANDRO: Policià? No, no, no. Ikke nie thuis. *(kruipt in hoekje)*

BIANCA: Ik zal wel helpen.

(Bianca en Ingrid brengen von Appenzell weg, Alejandro neemt een banaan.)

VIVIANE: Zit die Alejandro ook in het complot?

HERMAN: Ingrid heeft Alejandro er bij betrokken. Ik kan niet koken en dus moest er iemand ongezien een warme maaltijd kunnen binnensmokkelen. Alejandro was er volgens Ingrid de perfecte man voor. Hij is hier al een paar keer stiekem op het terras geklommen.

VIVIANE: Alejandro. Nu weet ik het weer. Dat is degene die de suikerpot gepikt had.

HERMAN: Toen heeft Jimmy hem betrappt. Maar Ingrid zei dat hij voordien nog een paar keer een banaan is komen eten.

VIVIANE: Wel potverdekke! Dan waren die bananenschillen op het terras van hem! Dan ben ik niet aan 't dementeren!

HERMAN: Aan jouw geheugen mankeert niets. Jij bent nog altijd goed bij de pinken.

VIVIANE: Hoe wist Alejandro wat ik wou eten?

HERMAN: Ik moest Bianca sms'en of bellen. Zij zou dan het eten klaar maken of bij een traiteur bestellen. Alejandro logeert tijdelijk bij Bianca.

VIVIANE: Jezus wat een gedoe! En dat allemaal omdat wij... *(stokt)*

HERMAN: ...volgens jouw dochters verkeerd bezig waren.

VIVIANE: Ik was niet verliefd op Jimmy. Ik was alleen verrukt over wat hij allemaal kon en deed! Dat ik wou dat hij "gezelliger" was... Ja, dat was misschien wel een verholen verlangen naar... meer huiselijkheid.

HERMAN: Wat mij betreft, hadden ze gelijk. Ik ben al jaren verliefd op jou. Voilà, 't is er uit en ik heb al afkickverschijnselen. Ik sta te daveren op mijn benen.

VIVIANE: Dat hoeft niet, Herman. Want zoals ik je nu leerde kennen, ben jij een aangename man en wil ik je beter leren kennen. Ook al kan je niet koken en behandel je een stofzuiger als een grasmachine.

HERMAN: Heb je dat gezien?

VIVIANE: Ja. Nu ja, als de echte Jimmy terugkomt, kan hij koken en stofzuigen, terwijl wij van elkaars gezelschap genieten.

HERMAN: *(omhelst Viviane)* Lieve Viviane, mijn geluksgevoel is nog nooit zo groot geweest als nu.

(Ingrid en Bianca op, laten deur open staan.)

BIANCA: Jullie moeten naar het politiebureau om een verklaring af te leggen. *(merkt dat Alejandro een banaan eet)* Nee maar, Alejandro! Eet je nu weer een banaan? Jij zal nog eens in een banaan veranderen.

ALEJANDRO: *(guitig)* Ikke van Venezuela. Bananenrepubliek.

INGRID: Wat doen we nu met het suikerpotje?

HERMAN: Ik stel voor dat jullie er mee naar een betrouwbare antiquair gaan en het verkopen.

VIVIANE: Twintigduizend euro! Wat gaan we daar mee doen?

HERMAN: Ik zou het verdelen. Voor ieder van jullie 1000 euro.

BIANCA: En de overschot voor jou? Dat zal wel zijn!

HERMAN: De overschot is voor Alejandro, onder voogdijschap van Ingrid. Dan zal hij geen honger meer lijden en kan hij een nieuw leven beginnen. Hij heeft ons tenslotte gered.

INGRID: Schitterend idee!

VIVIANE: Je stijgt in mijn achting, Herman.

HERMAN: Niet te veel laten stijgen of er blijft niet genoeg over voor wat nog komt.

BIANCA: Kom. Jullie moeten naar het politiebureau. Jij ook Alejandro.

ALEJANDRO: Que?

BIANCO: Naar de politie. Je bent getuige.

ALEJANDRO: Policia? No, no, no. No, no, no. (*af via terras*)

INGRID: Ik zorg wel voor hem. (*af*)

BIANCA: Ik ga mee. (*af*)

VIVIANE: Ga jij zo mee naar de politie?

HERMAN: Mijn kleren liggen bij Bianca. Het is zo of in mijn onderbroek.

VIVIANE: (*giechelt*) Ga dan zo maar mee. (*wil vertrekken*)

HERMAN: Euh... Viviane!...

VIVIANE: Ja?

HERMAN: Mag ik je kussen?

VIVIANE: Gaat die verf af?

HERMAN: Een beetje.

VIVIANE: Kom hier, verliefde robot.

(*Herman en Viviane kussen*)

EINDE

(Muziek: [star wars intro](#))